



Dominiques
de l'Anunciata
Província



Sant Ramon de Penyafort

FULL INFORMATIU Núm. 114

Setembre de 2018



FIDELITAT

AMB QUIN GOIG HO CELEBREM!



SEGUEIX-ME!

SUMARI

	Pàg.
✦ Trobada dels col·laboradors/es dels tallers missioners- Exposició dels treballs	--- 5
✦ Recés - Família dominicana de Catalunya	--- 8
✦ F. Dominicana: Celebració de la Festa del Nostre Pare Sant Domènec	--- 12
✦ Celebració de la Festa del Pare Coll a la Parròquia del Carme de Maó	--- 15
✦ Homenatge i comiat a les Germanes de la comunitat de Salt	--- 17
✦ Trobada de Gnes. responsables de la Pastoral de les comunitats	--- 19
✦ Trobada de Germanes priores	--- 22
✦ LXXIV Trobada del grup «CAPVESPRE»	--- 24
✦ Compartint des de Filipines	--- 26
✦ Professió perpetua a Filipines	--- 31
✦ Testimoni vocacional de les Gnes. Joanne, Ly i Phu	--- 35
✦ Celebrant els 25 anys de Vida Religiosa – Maribel Padernilla	--- 41
✦ Celebració dels 50 anys de V. Religiosa de la Gna. Paquita Borull	47
✦ Una jornada en solitud	--- 51
✦ Experiència apostòlica de les tres novícies: Jonalyn, Phuong, Nga	--- 53
✦ Festa de Sant Domènec de Guzmán- San Carlos - Filipines	--- 58
✦ Ajuda als pobres – San Carlos – Filipines	--- 61
✦ Joves solidaris - Ferreries	--- 63
✦ Pinzellades sobre Pastoral – Girona – el Pont	--- 64

✦ Trobada d'exalumnes de Girona – St. Narcís. Promoció 1962-68	---	66
✦ Recés comunitari Girona – P. Coll	---	71
✦ Residència «Agustín Sta. Cruz» Unció dels malalts	---	73
✦ Trobada provincial: Viure joioses i agraïdes	---	74
✦ Entrada al postulantat	---	79
✦ Vacances a Viladrau	---	80
✦ Ens han precedit a la casa del Pare:		
▶ Gna. Maria Gómez Escribano	---	81
▶ Gna. Rosa Tella Nomdedeu	---	83
▶ Gna. Teresa Guilaña Baylina	---	87
▶ Gna. Assumpció Palau Arbós	---	90
▶ Gna. Maria Xivillé Planas	---	92
✦ Familiars difunts de les germanes de la Província	---	94
✦ Informacions	---	95
Col·laboracions – FEDAC		
✦ Acollida II	---	96
✦ Acollida III	---	97
✦ Un dia a l'escola de Gironella	---	98
✦ Pastoral JV Família Dominicana	---	100
✦ Grups CREC	---	102
✦ Atura't II	---	105
✦ Recollida de taps escola Pont Major	---	106
✦ Acta de reconeixement a la trajectòria professional	---	108

TROBADA DELS COL-LABORADORS DELS TALLERS MISSIONERS

EXPOSICIÓ DELS TREBALLS

Una vegada més, els Col·laboradors dels Tallers Missioners, ens trobàvem el dissabte 21 d'abril convocats per la solidaritat amb els Projectes Missioners de la Província. Inauguràvem l'Exposició 2018 de treballs i manualitats, fets per la suma d'esforços de tanta gent sensible al greu i complex problema de la pobresa, amb l'ànim de superar desigualtats i fer del nostre món, una societat més justa i fraterna.



En la pregària, reflexionàvem sobre el que el Papa Francesc ha anomenat l'Esclavitud del segle XXI, **"EL TRÀFIC DE PERSONES"**. Una realitat que malgrat donar-se en tots els països, passa molt desapercibuda. Pregàvem per les víctimes, pels seus opressors i per un demà d'esperança.

Va ser una bonica tarda de convivència en la que hi van participar unes setanta persones que van anar passant per l'Exposició amb el compromís d'aportar el seu granet de sorra, per millorar la realitat de tants infants, joves

i famílies en noves oportunitats més dignes i humanes que canviïn la trista situació en que es troben.



La Gna. M. Rosa, Priora provincial, que va inaugurar l'Exposició, va lloar i agrair als assistents, la sensibilitat envers aquest tema i la resposta d'amor que hi donen.

Acabàvem l'acte compartint en clima de família, conversa i berenar de germanor.

Des de l'Equip de Missions, amb la seva Delegada, la Gna. Núria Cuéllar, aprofitem per expressar també, el nostre agraïment pel valor i l'esforç de col·laboració de les Germanes i de tantes altres persones que, gràcies el seu treball desinteressat i gratuït, fan que es puguin realitzar i tirar endavant els objectius dels nostres Projectes Missioners.

Gna. Pilar Bosoms





RECÉS - FAMÍLIA DOMINICANA DE CATALUNYA



El dissabte 10 de març ens vam reunir a la casa de les nostres Gnes. Dominiques de la Presentació, C / Bellafila, un bon grup de germanes i seglars dominics.

La trobada fraterna es va desenvolupar en tres moments:

- ♣ Meditació contemplativa a través del quadre EL DAVALLAMENT DE JESÚS DE LA CREU de Fra Angèlic.
- ♣ Vespres i Eucaristia
- ♣ Píscolabis

Fr. Xabier Gómez OP, prior dels PP Dominics de Barcelona C/ Bailén, ens va anar introduint amb tot detall en el tema del Recés quaresmal prenent com a referent el quadre:

"El davallament de Jesús de la creu".

Aquest quadre va ser pintat al tremp sobre taula per Fra Angélico (1432-1434) per decorar un sepulcre a la sagristia de l'Església de la Trinitat de Florència, si bé actualment està en el museu nacional de Sant Marc de la mateixa ciutat. La pintura és d'estil renaixentista i consta de tres taules rectangulars rematades cadascuna en punta a la part superior.



Fra Xabier ens va fer una magnífica descripció recalcant sobretot la bellesa, serenitat, harmonia i to pasqual que es poden apreciar en aquesta representació

artística de Fra Angèlic, però sobretot va insistir en la profunditat del missatge que contenen.

D'aquest retaule es poden extreure els tres elements essencials de la contemplació dominicana:

- ♣ l'oració
- ♣ l'estudi
- ♣ la misericòrdia

Va començar la descripció pel **centre del retaule ocupat pel cos de Jesús** rodejat de la creació: cel, terra, vegetació, persones. Es tracta d'una figura amb una posició no massa normal, de tal manera que no deixa veure clarament si la baixen al sepulcre o s'enlaira ressuscitada. Pels seus trets i colors, destaca com a triomfador de la mort, reflex de Pasqua amb una força i bellesa serenes. Gairebé no s'hi aprecia la creu, ni la sang de les seves ferides ni els signes d'haver estat maltractat; només la brillantor de la nafra del costat com a signe del seu lliurament per amor.

El to pasqual d'aquesta pintura ve corroborat per les tres petites imatges que rematen cadascuna de les puntes de les tres taules principals: Crist ressuscitat en el centre, el *Noli me tangere* a l'esquerra i a la dreta *les dones al sepulcre al matí de Pasqua*.

Davant d'aquesta descripció el P. Xabier ens formulà aquestes preguntes. *És Jesús el centre dels nostres pensaments, paraules i accions? És Ell qui dóna sentit a la nostra vida?; en ocasions, què o qui ocupa el lloc que hauríem de reservar per a Ell?*

El temps de Quaresma és molt adequat per aprofundir sobre aquesta centralitat de Crist si volem viure plenament la nostra consagració a Ell.

A la taula de l'esquerra de la composició estan representades les santes dones, entre les que destaca Maria, la Mare de Jesús, contemplant afligida el sudari del seu fill. Maria Magdalena apareix besant els peus del crucificat i la resta roman en un silenci contemplatiu. És un silenci orant que intenta endevinar què vol Déu d'elles en aquest solemne moment; silenci necessari per a **l'Oració i la Contemplació dominicana que demana una mirada de fe.**

Quin davallament hem de fer nosaltres per acostar-nos més a Jesús? segueix preguntant-nos el P. Xabier.

La taula de la dreta ens mostra un grup de personatges masculins, possiblement florentins, vestits de l'època renaixentista, entre els qui en sobresurt un que porta una corona d'espines a una mà i els claus de la Passió a l'altra. Tots es veuen més absents de l'escena que les dones; es fixen més en la corona d'espines i en els claus, relíquies: del "*Arma Christi*" o en els instruments de la crucifixió.

Aquests són la nostra imatge, la d'aquells que no van presenciar els fets històrics però que els viuen de manera més racional i són buscadors de la veritat.

Aquesta és la Contemplació que va de la mà de l'Estudi i s'alimenta d'ell.

La contemplació s'ha d'acompanyar de la reflexió, de l'aprofundiment en l'estudi de la Paraula de Déu. És un repte que mai no hem d'abandonar.

I novament fra Xabier ens interpel·la:

Ens deixem sorprendre i interrogar per la Paraula de vida?

Tornant a la taula central, hi veiem cinc homes que baixen el cos del Senyor. Tres d'ells, sens dubte, són Josep d'Arimatea, Nicodem i Sant Joan.

La reflexió la continuà centrada en l'exercici contemplatiu que es torna compassió. **Contemplació-Compassió en el sentit dominicà.** La proximitat al que pateix és un servei d'amor. Jesús és l'home compassiu per excel·lència que ens convida, com a Josep d'Arimatea, a posar-nos sempre al costat dels crucificats.

Finalitzà la ponència amb la lectura per part de tota l'assemblea del poema L'ENIGMA DE LA CREU de David Jou.





Tots agraïrem al P. Xabier Gómez la seva intervenció i com a síntesi final de la visió del quadre va afirmar que les pintures de Fra Angèlic mostraven sempre «la naturalesa transformada per la gràcia», capaç de produir harmonia, bellesa, senzillesa i equilibri fins i tot enmig del dolor .

Després d'un curt temps per al diàleg, preguntes i constatacions, ens reunírem a la capella per la celebració de l'Eucaristia, moment d'acció de gràcies en el qual novament vàrem reconèixer l'amor misericordiós del Senyor que ens convida constantment a ser compassius amb els que pateixen.

S'acabà la trobada d'una forma més distesa: compartint, en una bonica sala, el pisolabis que les nostres germanes de la Presentació ens havien preparat.

Gràcies per tot el bo que aquesta trobada ens va oferir!

Gna. M. Isabel Andrés



TROBADA FAMILIA DOMINICANA

Festa del Nostre Pare Sant Domènec

Amb motiu de la Festa del Nostre Pare Sant Domènec, i per tal de celebrar aquests dia tant important per a tota la Família Dominicana ens varem aplegar el dia 26 de maig al Monestir de la Mare de Déu dels Àngels, convent de Sant Domènec, de Sant Cugat del Vallès, germans dominics, germanes de les diferents congregacions, fraternitat laical de Barcelona del C/ Bailèn i comunitats DEIC.



Començarem la jornada amb una visita guiada al Monestir de Sant Cugat, on gaudírem en contemplar el Claustre amb la gran riquesa de Capitells.



Tot seguit varem anar al Monestir de les nostres germanes on se celebrà l'Eucaristia presidida pel P. Xabier Gómez OP que va concelebrar amb el P. Gabriel Bauzà. Tant els cants com les monicions, pregàries i acció de gràcies estaven impregnats de vida dominicana, fraternitat i d'obertura a Déu i als germans.

Acabada l'Eucaristia compartírem el dinar on poguérem també compartir amb diferents grups de germans i germanes de les diferents branques dominicanes i amb la fraternitat de dominics seglars, tot seguit, juntament amb les nostres germanes contemplatives, gaudírem d'una sobre taula que va donar un to de festa a la jornada on entre cants,

acudits, poesies i experiències ens va ajudar a conèixer-nos una mica més.

A les cinc de la tarda amb la motxilla ben plena i amb el desig de seguir fent realitat el carisma de Sant Domènec retornàvem cada una a la seva comunitat.

Gràcies Sant Domènec pel que ens vas deixar i et demanem, una vegada més, que ens ajudis a seguir fent camí.

Gna. Beneta Amor



**GERMANES DE LA
COMUNITAT DEL
MONESTIR DE LA MARE
DE DÉU DELS ÀNGELS
(CONVENT DE SANT
DOMÈNC)
SANT CUGAT DEL VALLÈS**



Aquesta carta va donar l'inici a la sobretaula



Bona tarda germans i germanes, Sí, avui dia 26 de maig del 2018, estic entre vosaltres celebrant amb goig la meva festa. Estic content veient com cada any us trobeu per donar vida al meu carisma.

Fa poc hem celebrat la festa de la Pentecosta en què Jesús ens deixa el seu Esperit perquè visquem com ell va viure.

Avui vosaltres, germans i germanes, feu vida les meves paraules «us seré més útil des del cel».

A hores d'ara recordo el pintor francès Henri Matisse que em va

dedicar un quadre sense rostre. Ara, cada vegada que el miro, estic convençut que va tenir una intuïció molt gran; la cara sou vosaltres, tots els que heu viscut i viviu l'Evangeli segons el meu carisma.

Em sento plenament feliç de compartir amb vosaltres la meva festa i us dono una forta abraçada a cada un:

- ▶ *Dominiques de l'Anunciata - Pare Coll*
- ▶ *Dominiques de la Presentació*
- ▶ *Dominiques de l'Ensenyament*
- ▶ *Fraternitat laical del Carrer Bailèn*
- ▶ *Les comunitats DEIC.*
- ▶ *Germanes de vida contemplativa de Sant Cugat, d'Esplugues de Llobregat i les de Manresa.*

Com els viatges del cel a la terra els caps de setmana van amb targeta daurada i el descompte és considerable, he aprofitat l'ocasió per fer-me present.

Que tingueu una feliç festa!

El vostre Pare Sant Domènec

FESTA DEL PARE COLL PARRÒQUIA DEL CARME DE MAÓ – Menorca -

El passat dissabte 19 de maig de 2018 ens vam reunir com a comunitat creient per celebrar l'Eucaristia en una jornada molt especial per a les germanes Dominiques de l'Anunciata de la nostra parròquia: celebrar la festa del seu fundador Sant Francesc Coll. La celebració comptà amb la presència de les germanes de la comunitat de Ferreries.

Enguany la festa del Pare Coll va revestir una singularitat especial. Durant l'Eucaristia es va beneir un quadre amb la imatge del sant de Gombren per fomentar la veneració pública entre els fidels i com un gest d'agraïment a tota la tasca que duen a terme les dominiques a les nostres parròquies i a l'Hospital Mateu Orfila.



En l'homilia Mn. Llorenç Sales, rector de la parròquia, va destacar dues característiques del Pare Coll: el seu obrar sempre inspirat per l'Esperit Sant i el valor de la seva fidelitat.

Donem gràcies a Sant Francesc Coll pel seu carisma en bé de l'Església i per la presència de les Germanes Dominiques a la nostra comunitat del Carme.

Al final de la celebració arribà un moment emotiu: Mn. Llorenç agafà el quadre i el penjà al que serà el seu lloc definitiu a l'entrada de la capella del Santíssim. Tots els presents van correspondre al moment amb un fort aplaudiment, signe de la seva alegria i gratitud.



Quin lloc tant apropiat per ubicar-hi la seva imatge, ell que sempre es refugiava a la «capella fonda» per omplir el seu cor abans de fer l'anunci de la Paraula per aquelles terres tant estimades!

Acabada la celebració tingué lloc a casa nostra un dinar de germanor amb les germanes de la comunitat de Ferreries i Mn. Llorenç.

Va ser una trobada festiva, germanívola i amb l'esperança que la llavor sembrada fructifiqui en aquesta terra.

Que la intercessió de Sant Francesc Coll ens ajudi a ser predicadores valentes i coratjoses de l'amor de Déu.

Germanes de la Comunitat de Maó (Menorca)



**Que la intercessió de Sant Francesc Coll
ens ajudi a ser predicadores valentes i
coratjoses.**



CERIMÒNIA D'HOMENATGE I DE COMIAT A LES TRES GERMANES DE SALT



Agraïment. Les germanes Puri, Àngels i Visitación van rebre, ahir, sinceres mostres d'agraïment per una vida de dedicació a la vocació per la infància i a la seva formació i pels valors que van transmetre als més joves. Foto: O. Pinilla

Recollírem el seu testimoniatge, seguïrem educant amb força i passió els alumnes i, alhora, segur que continuarà present la seva manera de fer i el camí que van obrir en molts àmbits. “Són paraules expressades des de l'escola FEDAC de Salt, en agraïment a la tasca que han dut a terme les tres Germanes dominiques al col·legi. Es tracta de les germanes Puri, Àngels i Visitación, considerades un dels pals de paller del centre, ja que, en el seu cas, han estat desenvolupant-hi diverses tasques els darrers 23 anys. Ahir al migdia, coincidint amb la tradicional missa del diumenge a la parròquia de Sant Cugat, es va celebrar una emotiva cerimònia d'homenatge i de comiat de les tres Germanes Dominiques, que viuran, a partir d'ara, en residències de la congregació, a la demarcació de Barcelona. L'acte – amb l'església a vessar – va ser organitzat pel claustre de professors, l'equip directiu, els alumnes i l'AMPA, així com per la parròquia. Fina Camps, directora del col·legi FEDAC Salt, va ressaltar que valoren molt el servei prestat per les tres germanes i el seu compromís. Els alumnes van relatar anècdotes viscudes, es van mostrar tristos per la seva marxa i, alhora afortunats de la formació que han après al seu costat. Les germanes, al seu torn, van donar les gràcies per l'acte d'ahir,

pels moments compartits i els grans records que guarden de Salt. «Sempre pregarem per vosaltres» va dir la Gna. Puri.

L'escola de Salt va ser fundada el 1892 per les Germanes Dominiques de l'Anunciata i, entre els anys seixanta i setanta, es va començar a contractar professorat seglar al centre. Les Gnes. Puri, Àngels i Visitación eren actualment les úniques religioses que hi havia al col·legi, d'on la seva marxa ha estat motivada per qüestions d'edat i de salut.

L'alcalde de Salt, Jordi Viñas, i el regidor d'Educació, Fermí Cunill, van anar, dimecres passat, a visitar a les germanes per acomiadar-se'n personalment, i també en nom del consistori i de la vila. Viñas va remarcar que «la tasca i l'esperit de les Germanes Dominiques continuarà ben viu», i hi va afegir que «la vocació i el seu llegat són una herència que s'emportarà la vila de Salt».



Fina Camps subratlla que, malgrat que des de l'escola les aprecien molt i les trobaran a faltar, un dels punts sens dubte positius és que als centres de la Congregació on van «estaran molt ben cuidades». Amb la seva marxa, el col·legi es queda, de moment, sense la presència de les germanes. Es tracta d'una situació que pot ser provisional, en espera que el Consell provincial decideixi si, més endavant, hi haurà o no noves germanes dominiques a l'escola.

(Extret de "El punt avui" 19/03/2018 G. Pladeveya/ O. Pinilla)

TROBADA DE GERMANES RESPONSABLES DE LA PASTORAL DE LES COMUNITATS

Dissabte dia 12 de maig de 2018 a Vic, amb la puntualitat de sempre, vàrem anar arribant les germanes representants de cada comunitat a Vic. Aquesta sempre és una trobada esperada, perquè hi ha sorpreses, il·lusió i ganes. El tema que ens convocava era engrescador: «Acompanyament», el P. David Guindulain SJ era l'encarregat de fer-nos viure un matí especial i així va ser.



Acompanyar, és estar al costat de l'altre, ja ho sabem, però s'han de complir tres premisses per a ser un bon acompanyant:

1. Primera no anar «accelerat» per la vida, ja que no ens adonem ni de la meitat del que passa al nostre entorn, ni del que vivim, ni del que fem o hauríem de fer
2. Saber «registrar», posar noms als fets que vivim per no oblidar, per recordar, perquè les vivències siguin més profundes.



3. «Acollir el sentit», potenciar les emocions del que estem vivint.

Aquests tres passos els aprenem de Jesús en el passatge d'Emmaús:

- Es fa càrrec de la situació perquè no va accelerat: els demana de què parlen mentre caminen.
- Carrega i registre el moment present: demana què ha passat i dóna peu a què l'altre expliqui i parli.
- Capta i acull la situació donant explicacions. Amb paraules: no calia que el Messies patís... abans d'arribar a la seva glòria? I amb gestos: prengué el pa, el va beneir i el va repartir



En tota trobada amb una persona hi ha un abans i un després que ens marquen i ens ajuden si ho fem ben fet i amb amor. No ens hem d'aprofitar mai de les relacions ni voler treure'n partit a favor nostre.

La vocació avui, per a nosaltres i per a tothom, és viure **el que Déu ens diu avui**, allà on ens vol i fent el que ens comunica. Arribar a viure l'Evangeli, cadascuna amb la seva particularitat que la caracteritza, tenim un «estil» propi de viure el seguiment de Jesús. Qui no ho fa, es tasca que queda per fer. Ningú la pot fer per mi.

Hem de transmetre i aportar a l'Església la nostra «especificitat» de la trobada amb Déu. «Has de dir el que t'ha passat i ho has de viure i comunicar».

Ara ens cal acompanyar-nos les unes a les altres per a mantenir viva la vocació rebuda.

Seguir demanant a Déu persones capaces de fer aquest seguiment atrevit i seriós.

A nosaltres, sols ens cal ser bons testimonis amb una vida joiosa i plena de valors evangèlics.

**Tant de bo poguéssim viure el que Déu
vol dir al món amb les nostres vides.
Aquesta és la resposta al carisma del
P. Coll avui.**

Ens hem demanat mai en què hem de canviar per a rebre noves vocacions o sols les demanem perquè vinguin a viure tal i com vivim avui?

Es curiós com ens adaptem a les noves tecnologies, a les novetats de la societat de consum i a tantes altres coses i modes de menjar i vestir, però... i la novetat de la vida de seguir Jesús... que no va canviant en la societat?, que el P. Coll no aniria adequant el carisma a les noves necessitats? Què fem...?

La pregària de l'inici de la trobada, el compromís amb el salm 139 que anàvem fent nostre i compartíem, l'Eucaristia viscuda a fons amb el compromís de cada comunitat i el compartir de la tarda les inquietuds, dubtes i encerts de les comunitats per anar fent el camí de la Pastoral amb tot el que implica ens van ajudar aprofundir el tema.

↪ Estem fent el camí d'Emmaús amb Jesús sempre al nostre costat. No en dubtem mai!!!



Gna. Montserrat Sala



TROBADA DE GERMANES PRIORES

El dia 3 de març, a la nostra Casa Mare de Vic, convocades per la Priora provincial ens trobarem totes les responsables de les comunitats de la Província.

Després de les salutacions i benvinguda per part de la Gna. M. Rosa Masramon, Priora provincial, vam iniciar la trobada amb una pregària. Va ser una reflexió al voltant d'unes cites dels Fets dels Apòstols: Ho tenien tot en comú, dificultats, missió... fins a donar la vida.

Seguidament, després d'una introducció vam anar a reflexionar a nivell personal el Missatge del Papa Francesc sobre les XXII Jornades de Vida Religiosa, juntament amb altres textos, que ens van oferir la possibilitat d'aprofundir aspectes importants de la nostra vida religiosa. Se'ns va fer entrega d'un full perquè en algun moment de la reflexió penséssim en la nostra comunitat i escrivíssim una paraula que la definís.



Va arribar el moment de l'Eucaristia, presidida per Fra Xabier Gómez, prior de la comunitat dels Dominics de Barcelona del carrer Bailén. Al costat de l'altar hi havia un gran arbre on les arrels simbolitzaven Jesucrist, el tronc Sant Francesc Coll, i la copa era el lloc on s'anaven col·locant els fulls de les diferents comunitats.



A continuació, el dinar fratern seguit d'un petit descans, que ens va donar la possibilitat de passejar, visitar les nostres germanes grans...

La tarda es va dedicar a donar informacions:

- Preparació pel proper Capítol general
- Informació sobre l'economia de la Província de l'any 2017
- Canvi d'alguns membres del patronat de la FEDAC
- Situació actual de la Província
- Informacions de les delegades de pastoral i missió

Finalment, la Gna. M. Rosa va donar per acabada la jornada, animant-nos a ser portadores d'alegria a les respectives comunitats i que, tot i les dificultats actuals, siguem conscients del valor de la nostra vida religiosa viscuda amb generositat fins al final.

Com ja és costum, les germanes de la comunitat de Vic ens oferiren un bon berenar, acompanyat de la seva amable fraternitat.

Gna. Montserrat Umbert

LXXIV TROBADA DEL «CAPVESPRE» DEL 28 AL 30 D'ABRIL DE 2018



La segona trobada de «CAPVESPRE» a Gombrèn en companyia del P. Antoni, va tenir lloc del 28 al 30 d'abril de 2018, recent acabada la celebració de la Pasqua, temps molt favorable per reprendre la formació permanent.

Aquesta vegada hi ha hagué modificació en el trasllat de l'autocar, va començar a Vic que és on es concentren més germanes, allà vam acudir totes les que necessitem mitjà de transport i les altres ja van directament a Gombrèn, la resta tot igual, l'arribada, l'acomodament, el començament de la trobada, el menjar, el descans i el rés del Sant Rosari com sempre, fins a donar començament el recés amb l'Eucaristia i les Vespres a la tarda.

El diumenge vam seguir amb el recés fins a l'hora de Missa, després vam dinar i vam descansar i a la tarda el Sant Rosari. A l'hora del berenar vam rebre a les HH. M^a Rosa Masramon i Montserrat Font, que ens van acompanyar fins dilluns al matí.

En l'espiritualitat el P. Antonio ens va complaure amb una xerrada sobre la «Alegría», molt pròpia per després d'una Pasqua recentment

celebrada. «Us alegrareu amb una alegria que ningú no us podrà prendre»(Jn. 16, 22). L'alegria és una experiència humana que pot ser *fràgil i poderosa* alhora, és fràgil quan nosaltres estem fràgils i poderosa quan ens fa veure les mateixes coses de diferent manera.

Volem posar les nostres «alegries petites» a l'ombra d'aquesta «Alegria més gran», que és Jesús i el que Jesús ens porta, Ell les acull i fa que esdevinguin més importants i permanents. Ens va fer descobrir que Jesús a l'Evangeli ens parla moltes vegades de l'Alegria i va finalitzar amb una oració.



Senyor,

Tu que beneeixes les meves alegries quotidianes, les que fan més amable la vida.

Ajuda'm a veure-t'hi present i a viure amb tu (també les tristeses).

Tu que eixamples les meves petites alegries, més enllà dels meus èxits o fracassos.

Fes-les descansar en la teva presència que em sosté i que em guarda de tot mal.

Tu que fas el miracle que les teves alegries comencin a ser també les meves.

Contagíem del mateix Cor d'on brollen, si aquesta és la teva voluntat.

Tu que ets la font de totes les meves alegries, perquè la meva alegria ets Tu mateix.

Tingues cura d'aquest immens regal, d'aquesta estranya alegria que la teva resurrecció ha dipositat, curosament, en el meu cor i en el cor d'aquest món.

Gna. Elvira Roman



COMPARTINT DES DE FILIPINES...

Estimades germanes:

Sabem que us agrada saber del nostre caminar. No us vull avorrir, però us compartiré, de manera àgil i col·loquial, com va ser l'última trobada de les tres comunitats de Filipines. (Certament trobarem a faltar les Gnes. de Vietnam que, evidentment, no estaven amb nosaltres).

Seguiré l'ordre cronològic, antic, però clarificador i que ajuda a evitar els obllits.



Ens reunírem el 18 de maig a la comunitat de San Carlos, província de Pangasinan. La comunitat juntament amb el veïnat celebrava l'últim dia de la novena del nostre Pare Sant Francesc Coll, en la seva llengua nativa, i les germanes hi tenen el

seu protagonisme ja que fan la "predicació" cada dia; aquest any, per primera vegada, ho varen fer les tres germanes que farien la professió perpètua.

El 19, festa del Nostre Pare Sant Francesc Coll, cal destacar l'Eucaristia presidida pel Pare Benvingut Trinilla OP, de la comunitat de Manaoag, amb l'assistència de les germanes, i la gent dels barris veïns, també dels alumnes i famílies del



col·legi. Després de l'Eucaristia es feu la processó pels voltants del convent resant amb un altaveu el St. Rosari. Sempre em fa molt bona impressió la devoció que tenen al nostre Pare; són un exemple per totes nosaltres dominiques.

El dia 20, Pentecosta, com a bones dominiques conservant les nostres tradicions, renovàrem els vots, i vam recollir la nostra estampeta amb el «goig i el fruit» de l'Esperit, que posteriorment es van llegir i compartir entre el grup de germanes.



A la tarda, camí de Candelaria, província de Zambales, tres hores de viatge per fer els Exercicis Espirituals. «ST. RAPHAEL'S» Priory. Recinte ampli, senzilles casetes per residir-hi, cuina i menjador a l'aire lliure. Dos convents, un de germanes i un altre de germans de la Congregació de la Sta. Creu. Una capella gran, bonica, neta, molt adornada amb flors, al mig de la finca, a la que es podia accedir sempre que volies i que tenia el privilegi de tenir l'exposició del Santíssim Sagrament durant tot el dia.



Mangos amb molta fruita. Ja voldrien les fruiteries de la Boqueria tenir-ne alguns per als seus expositors..., així és el tròpic de generós en tot, en verd, en aigua, en calor, en fruita, també en fe i en amor.

Dies tranquils que vam voler viure'ls com el pas del Senyor, com a temps de gràcia que arriba, passa i no torna, temps únic.

Ens va acompanyar en les reflexions el Pare Eusebius Schwald ORC, d'origen alemany, religiós, missioner, poliglota que, a més de l'alemany, parlava anglès, tagalog i espanyol (gran sort per a mi) i, per a més detall, gran amant de l'espiritualitat dels àngels, per nosaltres una mica oblidada, però que

la va aplicar a la vida religiosa sempre basant-se en la Paraula de Déu i els ensenyaments de l'Església. Dia de desert, confessions etc. van completar aquests



dies de recés.

Es va fer ben evident en les germanes la disponibilitat, el servei i la col·laboració en la litúrgia, a la cuina, en la neteja. Cal fer notar la delicadesa que tenen amb les seves germanes «torxes» (amb nosaltres les grans); sempre estan pendents de

les nostres necessitats, és d'elogiar aquesta preocupació constant.

A aquests dies tranquils va seguir una excursió en un paratge amb diversos jocs lúdics, on joves i no tan joves van poder gaudir de valent.

De retorn a la comunitat de San Carlos el dia 27 es notava un cert nerviosisme. Arribaven les «superiores», altres diuen, les mares, jo prefereixo dir les Gnes. Maria Rosa i Montse, calia preparar la benvinguda...

El 28, dia especial, arribada de les germanes, rebuda amb balls vietnamita i filipí, salutacions, abraçades, alegria generalitzada, això no passa cada dia.

No hi ha temps per perdre, a la tarda reunió d'avaluació de les tres comunitats

on les nostres Gnes. M. Rosa i Montse van poder veure i compartir el nostre camí.



En la pregària de Vespres s'hi va incloure el ritus d'entrada al Postulantat de la jove Parla mae Mosida, que va ser rebuda per la Gna. Maria Rosa Masramon, Priora provincial, i acompanyada pels seus pares i germana, així com per les germanes de les tres comunitats de Filipines. Després de la cerimònia religiosa es va compartir amb goig el berenar-sopar preparat per al moment.



El dia 29 continua amb les reunions d'avaluació i programació de les activitats que les tres comunitats realitzem conjuntament. Les Gnes. donen el seu parer i enriqueixen la trobada alhora que experimenten la vida, i també les febleses, que hi ha en nosaltres.

El dia 30 la Gna. Montse va compartir amb les germanes la seva exposició sobre l'Economia, segons les Constitucions i les Actes dels Capítols general i provincial i les seves lliçons pràctiques, per poder administrar bé l'economia de les comunitats.

Les germanes de Calamba i Cubao viatjaren a les seves comunitats i les Gnes. Maria Rosa i Montse es van quedar a San Carlo per compartir amb la comunitat algun dia més.

Aquí acaba el meu relat, però en comença un altre molt important. La professió perpètua de les Gnes. Joanne, Phu i Ly el dia 9 a la Catedral de Cubao. Aquest esdeveniment mereix un tracte a part que tot seguit apareixerà.



*Des de l'Orient llunyà, la vostra
germana H.R.G. (Camino)*



PROFESSIÓ PERPÈTUA A FILIPINES DE LES GERMANES JOANNE OCAL, ANA LUONGTHI MINH PHU INES DO THI TEMPS LY

«Grans i meravelloses són les teves obres Senyor...»

El dia 9 de juny, a les 8,30 del matí, les nostres Germanes Phu, Ly i Joanne, lliuraven a Déu la seva vida, en un SÍ per sempre.

«Una cosa he demanat al Senyor i això desitjo: Habitar a la casa del Senyor anys i més anys sense fi».

Tot va ser **«ALEGRIA GOIG, JOIA»**



Aquest gran esdeveniment es va celebrar amb molta solemnitat a la catedral de Cubao, amb la participació de totes les comunitats d'Àsia. La nit del 8 de juny es va preparar la festa amb una jornada vocacional, on les Germanes van donar testimoni del seu procés. Va resultar molt bonic.

Per tal que la celebració resultés el millor possible, es va comptar amb una bona organització i preparació per part de la Comunitat, el rector i els responsables de les diferents organitzacions de la Catedral: Immaculada Concepció, la nostra Parròquia.

El rector P. Aris va posar tot el seu esforç perquè no faltés cap detall en aquest esdeveniment.

L'encarregat de la litúrgia, P. Ronald Roberto, va assistir en tot moment amb gran interès, no només en la cerimònia, també en els assajos.

Els familiars de les Germanes van mostrar gran alegria, entusiasme i col·laboració; des dels seus llocs d'origen van portar productes típics, per presentar-los al moment de l'Ofertori.

En la celebració van participar més de dues-centes persones.

CELEBRACIÓ DE L'EUCARISTIA:

Un dels cors de la Catedral, «Hail Mary, the Queen Children 's Choir», va ser l'encarregat de la part musical, ajudat pel de Mr. Maui.

La cerimònia va ser presidida pel Sr. Bisbe, Monsenyor Honest Ongtioco. Van concelebrar el Rector, P. Aris, que va llegir l'Evangeli; Fra Napoleó Sipalay OP, provincial de la

Província Filipina, que va predicar l'homilia; el P. Laurentino OP; sacerdots de Viet-nam i altres amics de les profesandas.



SOLEMNITAT DEL RITU DE LA PROFESSIÓ PERPÈTUA

Va rebre la Professió la nostra Priora Provincial Gna. Maria Rosa Masramon Bigas OP. Seguint el ritu, va dirigir a les Germanes algunes preguntes significatives sobre els compromisos que anaven a emetre, les tres germanes van respondre afirmativament amb un "Sí".



Van ser moments emotius i crucials en què la participació de les Gnes. Phu, Ly i Joanne, es va fer més visible. Van donar el seu SÍ al Senyor amb il·lusió, per seguir servint-lo tota la seva vida, lliurades a la missió i a la vida, com Dominiques de l'Anunciata.

Una a una, les tres, van anar recitant la fórmula de la Professió, al centre de l'altar, rebent després l'abraçada de

benvinguda per part de la Gna. M. Rosa i de les Gnes. que van actuar com a testimonis; a continuació signaren en el llibre, on havien escrit el seu compromís.

Els testimonis van ser: Gna. Montserrat Font, consellera Provincial i Gna. M. Sagrario Llorente, representant de la Priora Provincial a Filipines.

El Cor dels nens, que havia intervingut en l'Eucaristia, va fer una bonica actuació, amb cants. Per acabar les Gnes. Professes van donar les gràcies a tots els assistents.



...a continuació signaren en el llibre, on havien escrit el seu compromís.

Finalitzada l'Eucaristia, els participants es van dirigir a casa nostra, on van gaudir d'un exquisit i deliciós àpat al pati «Rosa Santaeugenia», preparat per a l'ocasió amb para-sols, flors i altres ornaments.

Es va tancar l'acte amb unes paraules d'agraïment per part de la comunitat.

Les famílies de les Gnes. Phu i Ly es van quedar amb nosaltres fins al dia 12, i es va aprofitar l'avinentsa per fer amb ells una ruta turística per la ciutat. Van visitar Intramuros, la Universitat de Sant Tomás, Santo Domingo, Quiapo... El temps no ens hi va acompanyar, gaire el motiu: fortes pluges.

L'última nit, la comunitat els va fer un alegre comiat, en què també ells van participar activament. Cants, anècdotes ...

Van tornar al seu país molt contents, amb un cor ple d'amor i agraïment, per tot el que havien viscut i experimentat. Sobretot per l'acollida i per haver trobat una nova família.

Donem gràcies a tots per la seva col·laboració, especialment a les Germanes que han professat, pel seu testimoni de fidelitat, a les Gnes. M. Rosa i Montse per la seva presència entre nosaltres i a les Comunitats de Sant Carlos i Calamba, que no van escatimar esforços i ajuda en els treballs d'aquests dies. **MOLTES GRÀCIES.**

Comunitat Anunciata, Cubao



«Coratge! sóc jo. No tinguis por!»



Mentre reflexionava sobre com començaria aquest article, em va cridar l'atenció aquest verset: «Coratge, sóc jo. No tinguis por».

Algú diu: «Coratge no vol dir que no tinguis por, vol dir que no permetis que la por t'aturi». Quan vaig pensar per primera vegada en entrar a la vida religiosa, vaig ser molt valenta, però al mateix temps vaig sentir una mica de por. Jo

llavors era jove, i era la primera vegada que prenia una decisió important a la vida: «entrar al convent». No va ser fàcil convèncer a la meva família, especialment als meus pares. Ningú entre ells podia creure que volia ser religiosa. Hi va haver moltes preguntes, desànims i oposicions a les quals em vaig enfrontar. Però malgrat tot, vaig ser ferma en la meva decisió. Fins i tot jo mateixa no em podia imaginar que fos capaç de superar aquesta dificultat. Dono gràcies a Déu per donar-me determinació per enfrontar el pas inicial cap a la meva vocació.

No tinguis por!

Era tan feliç amb la meva decisió! Estava molt emocionada de poder entrar al convent. El meu cor cremava d'alegria. Un cop al convent, va arribar el nou caminar de la meva vida. Quan vaig començar a viure amb les germanes, vaig sentir que era com una llavor recentment desarrelada d'una fruita i plantada en una terra nova. El moment en què aquesta llavor va ser sembrada o plantada a la terra va ser també quan el meu sentiment d'alegria i d'emoció es va calmar. Igual que la llavor quan cau a la terra, primer no vaig veure res més que foscor. La meva emoció es va transformar en por. Vaig començar a ensopegar, insegura per si encara podia veure la llum, fins que va arribar el moment en què la llavor va ser regada i nodrida i va començar a créixer com una planta jove. Essent una planta jove també s'estava convertint en un membre jove de la comunitat. Com el procés d'una planta jove per créixer, també vaig experimentar un llarg i significatiu procés de formació, plena de sorpreses de Déu. Aquestes sorpreses em van fer sentir meravellada i admirada. Algunes d'elles em van fer plorar d'alegria i, també de tristor. El temps de la formació



va ser un moment florent en la meua vida com a religiosa, perquè em vaig convertir en el que sóc ara. Estic en procés de creixement, però, tot i el sentiment d'inseguretat, el Senyor em manté el coratge que m'ha donat des del principi, i sempre em diu «No tinguis por». Sóc jo!

Com la cançó que diu «Quin viatge ha estat, i el final no és a la vista... sempre cap endavant». Hi ha hagut moments en el meu viatge que em van semblar difícils de seguir, moments que em semblaven més fàcil fer un pas enrere, especialment quan la missió i l'apostolat el vaig viure amb angoixa i cansament, quan vaig experimentar la sequedat en la meua vida d'oració i algunes tensions en la comunitat. Aquestes coses em sacsejaven i vaig començar a fer-me aquestes preguntes: Donaré un pas

Ara me n'adono que, el Senyor és sempre fidel! Des del començament del meu viatge, el «jo» sempre ha estat present, el «jo» que em va cridar, el «jo» amb qui vaig prometre consagrar la meua vida i el «jo» que em nodreix i sosté al llarg d'aquest viatge.

endavant? A on m'estàs portant? I el Senyor novament em va respondre «Coratge, sóc jo. No tinguis por». Ara me n'adono que, el Senyor sempre és fidel! Des del començament del meu viatge, el «jo» sempre ha estat present, el «jo» que em va cridar, el «jo» amb qui vaig prometre consagrar la meua vida i el «jo» que em nodreix i sosté al llarg d'aquest viatge.

Ara és el moment de la meua vida per seguir el meu compromís definitiu amb ell. Estic molt agraïda per haver tingut els preparatius adequats per la meua professió perpètua. No va ser només una preparació, sinó una formació integral. Va ser un moment de recordar, reconciliar i reclamar amb profunditat el do de la vocació que Déu m'ha donat. Gràcies a la Congregació i per l'amor fratern que sempre he sentit a través de cadascuna de les germanes.

Estic segura que he compromès la meua vida no només amb algú, sinó amb ALGÚ que em va cridar des del principi, el que em dóna la veritable raó i significat de la meua existència, el meu principi i la meua fi. Ell que em va estimar primer i a qui estimo profundament, que em diu SÓC JO...«JESÚS, EL MEU ESTIMAT»

Gna. Joanne Ocal Untalan

***Una cosa he demanat al Senyor i la desitjo amb
tota l'ànima: poder viure a la casa del
Senyor tots els dies de la vida, (Salm 27,4)***



Sí, només hi ha una cosa que busco, i és habitar a la casa del Senyor tots els dies de la meua vida. La Vida Religiosa és un camí llarg que exigeix fe, esperança i amor a Déu, que és AMOR i mai deixar d'estimar a cada una de les seves criatures, fins a l'eternitat. En la meua vida he anat experimentant aquest amor, especialment, perquè em va cridar pel meu nom i em consagrà perquè sigui testimoni d'amor i misericòrdia enmig del seu poble, com a Dominica de l'Anunciata.

La Vida Religiosa és un caminar dia a dia amb el Senyor, un camí de fe, on Ell es va revelant com a principi i fi de la nostra existència. Ell m'ha anat infonent, sed per la veritat i realment vaig descobrir que Ell és el meu creador.

La fe no només m'empeny a creure en la seva existència, sinó que em dona la força per seguir-lo buscant i alhora descobrint qui és Ell en la meua vida. És un itinerari d'esperança enmig de la gran absència d'esperança que existeix en el nostre món d'avui. Déu és la meua única esperança, perquè sempre m'ha acompanyat en el meu camí, especialment en els moments difícils, quan he pogut viure i experimentar el que realment és ser feliç malgrat les dificultats. Poden venir dies foscos que m'impedeixin caminar amb claredat i rapidesa, però Ell sempre em recordarà que el sol sempre està aquí, donant-me la llum que necessito, encara que de moment no pugui veure-ho. Ell em concedeix dies de sol que m'omplen d'energia i d'alegria per caminar amb promptitud cap a Ell, perquè és la meua fortalesa.

És un camí d'amor i cap a l'amor, aquesta és la alegria que m'impulsa a enamorar-me de Crist una i altra vegada, i dedicar la meua vida a les persones, a qui considero les seves criatures.

El seu amor és incondicional. M'ensenya a assaborir i experimentar el seu amor en tot, perquè sé que sóc fruit de l'AMOR de Déu. Moltes vegades demano al Senyor que engrandeixi el meu cor i me'l faci gran com el seu, capaç d'acollir el món amb tot el que conté, de bo i de no tant bo. Déu ens estima com som realment. Crec que hauria de créixer en aquest aspecte i confiar més en Ell.

El camí comença amb un senzill pas i és el que dona sentit als altres mentre anem fent la nostra jornada.

Ara, que estic consagrada totalment a Déu i això no és per mèrits propis sinó que, amb el seu infinit amor i mèrit, m'ha anat ajudant a créixer en la Vida Religiosa, com Dominica de l'Anunciata i amb il·lusió he donat el meu SÍ a Déu per sempre.

La professió Perpetua és la manera concreta de dir-li a Déu que he estat creada per amor i per a l'AMOR i agraïda li responc. Déu és la meva llar aquí i a l'eternitat. He consagrat la meva vida en aquesta missió especial, per tal de ser ofrena en bé de la humanitat i a través del Carisma Congregacional, intento seguir el que Déu vol de mi, fer la seva voluntat. Vull imitar a Jesús que es lliura per tots nosaltres, donant la seva vida totalment pel Regne de Déu.

Com a seguidora de Jesús, he de ser signe i testimoni del Regne de Déu, aquí i ara. És una responsabilitat i un honor, viure com Crist va viure i professar els Consells Evangèlics d'Obediència, Castedat i Pobresa, fins a la mort, permetre que Déu sigui el meu "número u", el primer una i altra vegada, això és el que he promès .

Com a persona consagrada, a imitació del nostre Pare Sant Domènec, que parlava amb Déu o de Déu, a través de la pregària personal i comunitària, l'estudi de la Paraula de Déu, donant valor a la pregària i a l'encontre amb Déu, es farà realitat en mi el «contemplar y dar a los demás lo contemplado», parlar a les persones de Déu, en la missió apostòlica, perquè abans hem experimentat la seva presència salvadora en les nostres vides.

***Estic contenta de tenir com
a companyes de camí, a les
meves Germanes
Dominiques de l'Anunciata.
Vosaltres m'heu ajudat amb
el vostre amor i comprensió
a fer realitat que el meu Sí
sigui ja definitiu. GRÀCIES!.***

Aquestes són dues experiències que intento viure com a Dominica de l'Anunciata i com San Francesc Coll i les nostres Germanes Martiris, estic cridada a viure en profunditat. El nostre Fundador ens repeteix una vegada més: «Caritat, Caritat, Caritat», fins i tot donant la vida per aquest ideal.

La nostra vida és veritablement un camí de Fe, esperança i amor. El meu procés m'ha anat ensenyant que, amb Crist, no he de tenir por, i vull seguir els

seus passos.

Per a mi és un honor i una responsabilitat, el caminar amb alegria en aquesta vocació, on Déu m'ha sembrat, per donar fruits abundants. Estic orgullosa de tenir com a companyes de camí a les meves germanes Dominiques de l'Anunciata. Vosaltres m'heu anat ajudant amb el vostre amor i comprensió perquè el meu SI definitiu sigui ja una realitat. GRÀCIES!.

La jornada continua i des d'ara, estic cridada a submergir-me en el gran oceà de la missió Anunciata, fins que gaudeixi de la presència de Déu, que m'estima, em va crear i em va consagrar per viure per Ell i amb Ell fins al final dels meus dies.

Gna. Đỗ Thị Diễm Ly

Senyor, cantaré tota la vida els teus favors, d'una generació a l'altra anunciaré la teva fidelitat.

(Sal 89: 2-3)

Tot és Gràcia!

La fidelitat de Déu em manté per sempre!

Sí, veritablement la meua vida hauria de ser sempre un cant dedicat a Déu, una cant d'acció de gràcies per la gran Bondat que Déu m'ha manifestat. Acció de gràcies per l'amor, la compassió i la misericòrdia que m'ha donat. Mai li podré pagar el que ha fet per mi.

Cada vegada que recordo la meua trobada amb Ell, descobreixo les meravelles que Ell ha fet en mi al llarg del meu camí. Qui sóc jo perquè Ell faci aquestes coses per a mi?

Durant el període de preparació, pels vots perpetus, i especialment en els dies de recés i Exercicis espirituals, vaig entrar dintre meu, de la meua vida, de la meua vocació ... Em vaig adonar que no sóc digne de merèixer tota aquesta Bondat i amor de Déu, però gràcies eal seu amor, a la seva misericòrdia i compassió, i especialment la seva fidelitat cap a mi, sóc el que sóc.



Vaig reflexionar sobre el símbol d'un gerro imperfecte. Com el gerro imperfecte, també jo sóc imperfecta, trencada i ferida a causa dels meus pecats. Però Déu, compta amb mi. Reflexionant sobre aquest gerro trencat, recordo els atuellers d'argila de les que Pau parla en la segona carta als Corintis: «Però tenim aquest tresor en gerres de terrissa per mostrar que aquest poder que tot ho supera és de Déu i no de nosaltres. estem pressionats per tot arreu, però no esclafats; perplexos, però no desesperats; perseguits, però no abandonats, ferits, però no destruïts»(2 Corintis 4: 7-9).



Com l'argila, també jo sóc creient fràgil, fàcil de trencar, sense prestigi, ordinari, comú i, sovint, sense importància. Les gerres d'argila no es feien servir per portar líquids de luxe, només es feien servir per transportar aigua o com a contenidors de deixalleries. Per molt humil que sembli, recordo que, com la gerra d'argila, tinc un tresor preciós. L'Esperit de Déu viu dins meu, el mateix Esperit que va alimentar a

**Per molt humil que
sembli, recordo que,
com la gerra d'argila,
tinc un tresor preciós.**

una multitud i el Jesús que va ressuscitar del sepulcre està dintre meu. Amb aquest tresor hi ha el missatge de salvació que Déu m'ha confiat. Ell col·loca la seva joia més preciosa dintre meu perquè altres vegin i experimentin la benedicció de Crist no perquè s'impressionin amb qualsevol cosa que pugui ser o fer pel meu compte. Tot i que sóc feble, Ell encara em crida per compartir el seu missatge i em dona la força per dur a terme el seu treball.

Ell està contínuament amb mi, mai m'abandona. Per tant, quan passi per moments difícils, quan potser m'empenyin, colpegin, o fins i tot em trenquin, i el meu contingut es vessi, l'Esperit i la Presència de Crist seran el meu costat. Malgrat aquestes dificultats, trencaments, el meu gerro de fang és bonic.

M'agradaria expressar el meu profund agraïment a Déu pel seu gran amor, misericòrdia i fidelitat, la meva sincera gratitud a la Congregació per acceptar-me, guiar-me, estimar-me, recolzar-me en el meu camí vocacional, encara que sóc imperfecta. Gràcies per ser part de la meva vida, gràcies per permetre ser part de la vostra vida. També m'agradaria expressar la meva gratitud als meus estimats pares i família a través d'ells l'amor de Déu s'irradia i es comparteix, gràcies pel seu suport i recolzament en el meu seguiment de Jesús. I, finalment, m'agradaria expressar la meva gratitud a totes les persones que, d'una manera o altra, m'han ajudat en aquest camí. Que Déu, el nostre Pare Amorós, els beneeixi sempre.

Gna. Lương Thị Minh Phú

CELEBRANT ELS MEUS 25 ANYS DE VIDA RELIGIOSA

Jo, el Senyor de la mar i del cel. He escoltat la meva gent plorar. Tots els qui habiten en la foscor i el pecat. La meva mà els salvarà. Jo que vaig fer les estrelles de la nit. Faré que la seva foscor brilli. Qui els portarà la meva llum ? A qui enviaré?

Sóc aquí, Senyor. Sóc jo, Senyor? T'he sentit cridar a la nit. Aniré al Senyor, si tu em guies. Mantindré al teu poble en el meu cor. (Dan Schutte)

Aquesta és una cançó memorable per a mi. Havíem cantat aquesta cançó quan Tess, Fely, Elena i jo vam entrar a la Congregació de les Gnes Dominiques de l'Anunciata. Recordo que la cantàvem amb molta emoció.

Després de 25 anys a la Congregació, aquesta cançó va desafiar la meva vida quan vaig rebre una trucada telefònica de la nostra Priora provincial, Gna. Ma. Rosa Masramón, que m'assignarien al Vietnam. Va ser una experiència impactant. No esperava ser enviada a Vietnam. Tan humana com sóc, vaig plorar, però després que la Gna. M. Rosa m'expliqués la raó, com Maria, vaig dir que sí a la voluntat de Déu. La raó per la qual vaig plorar no era per no voler anar a Vietnam, sinó per haver de deixar la meva comunitat, la família del Col·legi Anunciata, a la que estimo tant.

El 6 de desembre de 2017 vam arribar a Vietnam. Les germanes ens van rebre amb alegria. Joyce i jo estàvem molt contentes de veure a les nostres formandes amb el seu ball típic de benvinguda. Estar amb la meva nova comunitat al principi va ser una mica difícil.

No obstant això, la prometedora paraula de Crist es va gravar en el meu cor. «No tinguis por, que jo sóc amb tu. No et neguitegis, que jo sóc el teu Déu. Jo et dono força i t'ajudo, et sostinc amb la meva dreta bondadosa». (Isaïes 41,10)

Aquí a Vietnam només ens van donar visat per tres mesos. Al cap d'aquest temps, vaig haver de renovar-lo, però com que el meu passaport caducava, necessitava tornar a Filipines per renovar-lo i, al mateix temps, vaig aprofitar per fer les vacances. Vaig tornar a les Filipines el 28 de febrer de 2018.

Després de 15 dies de romandre amb la meva família, vaig haver de tornar a Manila. Em vaig quedar a Cubao i San Carlos mentre esperava per tornar a Vietnam.



Sense saber-ho, les tres comunitats de Filipines van organitzar el meu 25è Aniversari de professió religiosa. Va ser una celebració amb sorpresa a la tarda del 17 de març de 2018. Vam tenir una Missa solemne oficiada pel Pare Laurentino. Per a mi, el Pare Laurentino és el nostre Tatay que sempre ens acompanya des del postulantat fins al moment present. Vaig renovar els meus vots amb convicció davant del Santíssim Sagrament i de les meves germanes. Després de la Missa, vam tenir una esplèndid sopar i tot seguit un programa presentat per les tres comunitats amb gran varietat d'actuacions: cançons, balls, un teatre i representacions en vídeo sobre la meva vida i missió. Va ser una celebració alegre i significativa. Estic molt agraïda a totes les meves germanes que em van ajudar i m'han acompanyat durant aquests 25 anys.

El 24 de març vaig tornar a Vietnam amb el cor ple d'alegria. Aquí a Vietnam, la meva primera i més important missió és donar suport a la comunitat. A més, estic col·laborant en la formació de les postulants, ensenyant anglès a les aspirants i ajudant les germanes vietnamites amb el seu espanyol, recordant les paraules del Pare Coll que «les germanes s'ensenyaran les unes a les altres». Fora de la comunitat, també estem ensenyant anglès als alumnes de les Germanes Dominiques de Lang Son a la seva escola al capvespre.

Vaig rebre una altra sorpresa que em va fer sentir estimada per les meves germanes. El 19 de maig de 2018, festa del Pare Coll, vam convidar alguns amics propers, sacerdots, germanes i germans de diferents congregacions per estar amb nosaltres.





Quan estàvem a la capella em va sorprendre que alguns dels convidats em felicitaven i jo em preguntava el perquè. Quan vaig rebre el pamflet de la celebració, en veure el meu nom vaig descobrir que se celebrava la festa del Pare Coll i l'acció de gràcies per al meu 25è aniversari. Em sentia molt nerviosa i no sabia què fer. No obstant això, tot va sortir sense problemes. Vaig llegir la primera lectura i vaig cantar el salm responsorial. Realment, no em puc imaginar com vaig estar aquell dia. El Pare Joseph, OP, Prior provincial anterior dels dominics va presidir l'Eucaristia i el Pare Aba Hung OP va pronunciar l'homilia de la que en comparteixo una part.

Aquest és un «bon dia», un dia especial en què la vostra comunitat dóna la benvinguda a totes les germanes i germans que venen a celebrar la Missa d'acció de gràcies en aquest dia de la festa de Sant Francesc Coll Guitart, el fundador de les Germanes Dominiques de l'Anunciata, i el 25è aniversari de professió de la H. Maribel.

Certament, els nostres cors ara estan plens d'agraïment i d'alegria, particularment en aquesta Missa, en la que recordem els nostres compromisos i també compartim l'alegria de la H. Maribel en el dia en què ella va lliurar la seva vida a Déu. El seu compromís amb Déu en la Congregació és un pacte sagrat. Per què? Perquè, amb aquest pacte, la H. Maribel ha participat en la missió de la Congregació de moltes maneres, concretament, ara, en la missió al Vietnam. En aquest compromís, la H. Maribel va fer el que diu Sant Pau a la primera lectura, es va apartar dels desitjos juvenils i va perseguir la rectitud, la fe, l'amor i la pau, juntament amb aquells que invoquen el Senyor amb puresa de cor (2Tm, 2,22). En l'Evangeli d'avui també ens diu sobre la conseqüència d'aquells que invoquen el Senyor, aquells que creuen en Crist i l'adoren... és a dir, que no es preocupen per la vida, el menjar, el cos o la roba. L'Evangeli fa servir la paràbola dels pardals per encoratjar-nos a confiar en Déu: no sembren ni cullen, però, Déu els alimenta abundantment (Lc 12,22-24).

La carta de Sant Pau a Timoteu també esmenta el deure dels que serveixen al Senyor, que han de ser gentils, agradables, amables amb tothom... Aquesta és la missió de vida consagrada.

Estimades germanes... el nom de la vostra Congregació és Anunciata - Anunciació. Aquest nom implica la missió de l'anunci, i aquesta missió es connecta amb la missió de la família dominicana. Per tant, Sant Tomàs d'Aquino ens va deixar un lema,

«Contemplata aliis tradere». Els predicadors abracen aquest lema com a missió enviada, sortint a anunciar el que es va concebre en la contemplació.

Nosaltres també estem convidats a concebre en les nostres vides la Paraula de Déu i portar el fruit de la Paraula. No obstant, com pot ser això? És la mateixa pregunta de Maria a l'Arcàngel Gabriel en l'esdeveniment de l'Anunciació. A més, la resposta és amb l'ajuda de l'Esperit Sant, perquè res no és impossible per a Déu.

Maria va acceptar i va dir «Fiat». Per a nosaltres, la nostra resposta ha de ser: Mira, som servents de Déu. Cal que ho fem d'acord amb la Paraula de Déu.

Aquest ha de ser el pacte de les nostres vides religioses. Dedicar les nostres vides a la missió de la Paraula, a difondre el Regne de Déu, a participar en l'obra d'evangelització.

M'agradaria dir algunes paraules concretes a la H. Maribel.

Estimada germana, potser, quan vas professar els teus vots, et va ser molt difícil comprendre el significat complet d'aquest compromís. On seria el lloc al que aniries? Quina seria la missió que prendries? A qui animaries i consolaries? etc. Ara ja has vist que això s'ha convertit en realitat, aquí mateix a la terra dels màrtirs: Vietnam.



Aquesta homilia del Pare em va emocionar i em va desafiar a perseverar en la meva missió aquí al Vietnam.

Després de la Missa, les nostres postulants i aspirants van fer un bonic ball. Realment van ballar amb gràcia i amabilitat. Després es beneí el menjar i es va tallar el pastís com és costum aquí a Vietnam quan hi ha una gran celebració.

Vam gaudir del menjar. Vàrem brindar begudes fredes. Els convidats van portar pastís, una caixa de iogurt, pastissos i fruites per compartir a la celebració. Això és

una cosa que admiro aquí al Vietnam. Per tant, la celebració del meu 25è aniversari aquí a Vietnam va ser esplendorosa. Estic molt agraïda per la comunitat que va treballar fort per a la celebració. Un cop més, la cam on rât nhiều em.



El 30 de maig, el dia del meu aniversari de professió, Joyce i jo vam fer el nostre recés a les monges cistercenques de Dumnay amb el grup missioner de diferents

congregacions. Durant els set dies de recés, estava agraïda perquè el meu desig va ser correspost. Desitjava estar amb el Senyor en el meu aniversari. Aquest dia, li vaig renovar els meus vots. Per estimar-lo amb tota la meva ànima i el cor. Que el meu amor no exclogui a ningú. Viure una vida simple. Que tot el que he rebut ha de ser compartit. Que sempre pugui fer la seva voluntat com ho va fer amb el seu Abba. *«Pare, si és possible, deixa passar aquesta copa, però no és faci la meua voluntat, sinó la teua» (Lc 22,42)* També valorar la importància de la vida de comunitat, viure amb harmonia i amb amor .

Dono gràcies al Senyor per la gràcia de la perseverança, per mantenir la meua vocació. Estic molt agraïda per totes les germanes que em van ajudar en la meua formació i gràcies a elles puc créixer en la meua vida religiosa. Gràcies Gnes. Montserrat Casellas, Àngels Ortega, Nati Martínez, Sagrario Llorente, Dolors Perales, M. Jesús Muñoz, Ildette Magalhaes. També les nostres germanes provincials: Gna. M. Assumpció Mitjans, Gna. M. Àngels Figuls, Gna. Montserrat Font, Gna. M. Isabel Andrés i Gna. M. Rosa Masramon que són qui ens donen suport espiritual i finançament. També agraeixo a totes les meves germanes de la Congregació, especialment a les d'Espanya, Filipines i Vietnam pel seu amor, suport i oracions.

Que la nostra Verge de l'Anunciata sigui sempre el nostre model a dir sí a la voluntat de Déu, i Sant Domènec i Sant Francesc Coll siguin la nostra inspiració per viure en la veritat i en l'amor.

Gna. Maribel Padernilla, OP.

Ho Chi Minh City, Vietnam



CELEBRACIÓ DELS 50 ANYS DE VIDA RELIGIOSA DE LA GNA. PAQUITA BORRULL DE LA COMUNITAT D'ELISABETS

El 7 de març de 2018 feia els 50 anys de Vida Religiosa com a Dominica de l'Anunciata. La celebració va ser el dia 8 d'abril, ja que al mateix dia la germana Maria Gómez de la nostra comunitat ens deixava per anar a trobar-se amb Déu Pare.

Però el diumenge 8 d'abril, ja en temps de Pasqua, vam celebrar la festa d'Acció de Gràcies de la meva consagració a Déu.

A la capella d'Elisabets es va celebrar l'Eucaristia presidida per Mn. Josep M. Fisa, amic meu de fa molts anys, en companyia de la meva comunitat, la família i els amics, que em van voler acompanyar en aquest dia, tant important per a mi.

Vaig pensar que fossin els meus amics que expliquessin com van viure aquesta festa... Seran les "veus" de tres amics: la de Mn. Josep M. Fisa, d'una amiga molt propera i estimada, i d'un breu comentari del P. Josep M. Rambla SJ., que també fa molts anys que el conec.



Benvolguda Paquita,

Em preguntes què em va semblar la celebració dels teus 50 anys de vida religiosa. Ja t'ho vaig dir. Una celebració senzilla, autèntica, proporcionada. No hi va faltar res i tot va ser comunitari, familiar i amical. Fraternal. Com és el carisma de la vostra Congregació. Es notava que era «laa teva celebració», però que era igualment, de tota la Congregació. i que les teves germanes ho vivien com a pròpia. i la teva família, com si fos també la seva.

Penso que tots ens hi vam trobar bé. I el dinar, després de l'Eucaristia, expressava aquesta franquesa i cordialitat que tots plegats necessitem de celebrar. No hi havia tota la colla o colles d'amics dels que t'has nodrit i has servit, però érem una bona representació. Llàstima d'un accident de tràfic que va provocar alguna absència.

Em va agradar que el dia abans poguéssim compartir un dinar normal de la comunitat, on també quedava palesa la tasca de tan abast que feu des de la vostra Institució. i la feu com la cosa més normal del món.

Així doncs, estimada Paquita, bon camí, bona drecera, com canta el poeta per Nadal. Un camí. Un bon camí. Unes petjades. Un rastre. Una llum. Una cova. Un infant. Una família. Uns amics. Els pastors, i un Estel que orienta, malgrat les foscors, decepcions i altres entrebancs inesperats. La meua felicitació va per tu, però també per tota la comunitat. Fa cinquanta anys vas fer una bona elecció i Déu t'ha beneït. I el teu pare ho va captar de seguida, després del primer ensurt!



El diumenge 8 d'abril ens vam trobar per celebrar els 50 anys de vida religiosa de la germana Paquita Borrull. Va ser una Eucaristia senzilla i entranyable, a la capella d'Elisabets la compartírem amb la Comunitat de la Germana Paquita, la seva família i alguns amics. Va ser una gran celebració d'Acció de Gràcies. Gràcies per aquests 50 anys de fidelitat a la vida consagrada, gràcies pel camí compartit amb tantes persones, gràcies per la presència de Déu en aquest camí.

En les lectures llegides a l'Eucaristia vam fer present allò que és fonamental per al nostre viure cristià: «Els fruits de l'Esperit són: amor, goig, pau, paciència, benvolença, bondat, fidelitat, dolcesa i domini d'un mateix» (Ga 5,22), i vam proclamar aquella benaurança dirigida als cristians de tots els temps: «Feliços els qui creuran sense haver vist!» (Jn 20,29).

La renovació dels vots va ser un moment senzill i bonic de reafirmació i mirada esperançada cap al futur.

Compartir l'àpat tots plegats amb la Comunitat d'Elisabets va ser un moment deliciós... en tots els sentits, el menjar, el tracte, la disponibilitat....

Tinc el goig d'haver compartit molts d'aquests 50 anys amb la Paquita, ha estat una amistat forjada en la complicitat de la Fe compartida, en la comprensió i l'acceptació de la discrepància, en l'acompanyament i el suport en els moments difícils i sobretot en l'amor. Gràcies Paquita per la teva presència, el teu compromís i la teva fidelitat als valors essencials.

La germana Paquita i jo tenim una «debilitat» pels Salms, així que per acabar aquesta petita crònica d'un dia important, em ve al pensament aquest Salm 15 que ens convida a pregar per mantenir-nos fidels en els nostres compromisos i a tenir sempre present com ha de ser la nostra vida.



*Senyor, qui podrà estar-se a casa teva?
 Qui podrà viure a la teva muntanya santa?
 El qui obra honradament,
 practica la justícia
 i diu la veritat tal com la pensa.
 Quan parla no escampa calúmnies,
 mai no fa mal al proïsme
 ni carrega a ningú res infamant.
 No compten als seus ulls els descreguts,
 honora els fidels del Senyor.
 No es desdiu d'un jurament onerós,
 no fia els seus diners a interès
 ni es ven per condemnar cap innocent.
 El qui obra així,
 mai no caurà.*

Teresa Cuxart



Estimada Paquita,

A més de l'alegria pels teus 50 anys de vida consagrada al seguiment generós i il·lusionat de Jesús, hi afegim la joia del regal que ha estat per tothom, i certament per mi, poder compartir unes hores de molt agradable celebració, veritablement comunitària. Gràcies, Paquita, pel dia d'avui!

Una forta abraçada,

Agraeixo de tot cor a la meva comunitat d'haver fet possible una festa que era tant important per a mi, d'haver-me acompanyat, i demano a Déu, per intercessió de Sant Francesc Coll i les nostres Germanes Màrtirs, m'ajudin a ser-li fidel fins l'últim dia de la meva vida.

Gna. Pasquita Borrull



UNA JORNADA EN SOLITUD

«Roman en silenci»; «Queda't tranquil·la». Aquestes van ser les primeres paraules que vàrem escoltar el primer dia del nostre recés per part de la coordinadora, la Gna. Milà de la Congregació de l'Esperit Sant. En la quietud dels nostres cors, la seva simplicitat i profunditat van ser com la suavitat solitària amb el Senyor.

El lloc del recés, és molt propici: Monestir i Casa d'espiritualitat, dirigida per les germanes Cistercienses, comunitat formada per cent vint persones (germanes, novícies i postulants).

A la capella no podem restar tant de temps com ens agradaria, ja que hem de respectar l'horari de pregària de les germanes; no obstant, tenim un gran jardí per passejar en solitud amb nosaltres mateixes, amb la natura i amb el Senyor. La presència de la nostra Santíssima Mare també se sent forta, i trobem la seva imatge en molts racons. El meu lloc preferit és davant de la nostra senyora de la Vang. En apropar-nos, un censor detecta la presència d'una persona i immediatament pots escoltar una cançó que no pots comprendre, només alguna frase o paraula tals com: "Maria mẹ Ơi" (María, Mare), "Chúa" (Déu) i "Giêsu Kitô" (Jesucrist), però la música és tan dolça i harmònica que convida a tancar els ulls i pregar.



La nostra obediència a Ell hem d'exercitar-la, escoltant atentament la seva veu que es manifesta a través dels signes dels temps.

Els temes que ens ha exposat la Gna. Mila, en realitat, no eren nous per a nosaltres i agraïm a Déu que a través d'ells ens ha recordat una i altra vegada que el seu amor omple tot el nostre ser, la totalitat de la nostra

sexualitat; que és un amor que no exclou a ningú i només ens demana «omplir-nos de Crist» i mantenir el nostre cor exclusivament per a ell.

Tot és un regal. «Tot és gràcia» i la nostra resposta ha de consistir a compartir els dons rebuts amb simplicitat, essent administradores responsables de tot el que Déu ens ha confiat amb amor. La nostra obediència a Ell hem d'exercitar-la, escoltant atentament la seva veu que es manifesta a través dels signes dels temps, i unint la nostra passió a la passió de Crist, cast, pobre i obedient, que «el seu aliment va ser fer sempre la voluntat del seu Pare».

Aquesta ha estat la primera vegada que la Gna. Maribel i jo, al ser lluny de la nostra terra mare, Filipines, no hem pogut fer els Exercicis Espirituals amb les germanes de les tres comunitats. Hem sentit una certa enyorança, però Déu és tant bo que ens ha regalat aquí, a Vietnam, set dies complets de soledat amb ell a través de la pregària, la celebració

***Davant d'aquesta
experiència de vida,
només puc inclinar el
cap i expressar al
Senyor la meva
profunda gratitud.
GRÀCIES, Senyor!***

Eucarística, l'adoració al Santíssim Sagrament, la devoció a la Santíssima Verge Maria, les xerrades de la Gna. Mila senzilla, humil i santa; les nostres reflexions, la pregària de les germanes Cistercienses que ens despertaven a les 3.30 h de la matinada i tot això en un ambient acollidor: el jardí amb la bellesa de la creació, la música natural produïda pels ocells i els insectes ..., i en companyia

d'un grup de religioses quinze en total (Filipines, Espanya, Veneçuela, Xina i Vietnam).

Davant d'aquesta experiència de vida, només puc inclinar el cap i expressar al Senyor la meva profunda gratitud. GRÀCIES, Senyor!

En el meu cor, on Déu habita i mai es cansa d'esperar, sento la seva invitació a viure el que he reflexionat per després poder compartir els fruits d'aquesta contemplació amb alegria, amor i agraïment. AJUDA'M, SENYOR!

Vietnam, 4 de juny de 2018. Últim dia de recés de l'any divuitè de la meva professió religiosa,

Hna. Joyce, OP,

LES NOVÍCIES DE FILIPINES COMPARTEIXEN LA SEVA EXPERIÈNCIA APOSTÒLICA A LA COMUNITAT P. COLL SAN CARLOS CITY -PANGASINAN-

El dia 26 d'abril ens disposàrem a viatjar cap a San Carlos per tenir la nostra experiència apostòlica a la comunitat Pare Coll. Allà vam poder conèixer més de prop les nostres germanes d'aquesta comunitat perquè vam poder conversar i intercanviar idees, coneixements. Van ser moments inoblidables ja que en altres circumstàncies no és possible.

Vivint amb les germanes realment vam poder descobrir i admirar com elles estimen la missió, tot i que essent estiu era molta la feina a l'escola. Les vàrem trobar molt ocupades, però no escoltàrem cap queixa per la molta feina que tenien per fer, al contrari, els somriures en els seus rostres eren evidents i vam poder sentir el goig dels seus cors, fins i tot vam comprendre com cremaven d'amor per portar el foc del nostre carisma a la gent. Creiem que tota l'evangelització que les germanes realitzen allà és fruit del seu amor a Déu i a l'Església a través de l'amor a la nostra Congregació.

Hem pogut aprofundir i entendre millor com fan l'acció missionera les Germanes Dominiques de l'Anunciata en el món allà on són presents; a més, vam poder viure l'experiència d'observar

l'actitud de goig de com les germanes viuen la seva vida comunitària, sobretot durant els àpats, ja que els permet alleujar el seu cansament i les tensions que l'acció pastoral els produeix i que, al mateix temps, enforteix la fraternitat entre elles.

Com dèiem, la font de la seva missió els ve del seu amor a Déu, és allà on alimenten la seva vida comunitària i la seva vida espiritual. Encara que tenen l'horari molt ocupat entre l'escola i al barri, elles no deixen mai la pregària personal, l'Eucaristia, la pregària comunitària, ja que aquests mitjans són el millor camí per viure connectades a Déu, font de la nostra fortalesa per a la missió. La seva vida ens ha obert els ulls, la ment i el cor per descobrir la importància de la vida d'oració, ja que sense ella no som res.

La col·laboració que vam fer a l'escola, encara que era poca, la gaudírem, perquè vam fer el material didàctic per la decoració de sis aules amb motius infantils de la creació, tot esperant el retorn alegre dels nens a l'escola; les mestres estaven ocupades fent altres coses pel començament de l'any escolar. En acabar aquesta activitat vàrem ajudar en altres necessitats de l'escola.



El temps ens va donar per seguir aprenent de les germanes. Vam poder visitar les famílies pobres de l'àrea on està ubicada la casa de la comunitat i observàrem com les germanes amb gran familiaritat i afecte es relacionen amb la gent del Barri. També vam visitar algunes de les famílies que van ser seleccionades per participar del «Projecte de construcció de cases» que va realitzar la comunitat en anys anteriors, amb el suport financer i solidari del **DIA MISSIONER** que la nostra Província impulsa cada any, amb l'activa i afectuosa participació de les nostres germanes, molta gent voluntària i generosa, i les comunitats educatives dels nostres Col·legis. Vam poder veure i palpar les grans necessitats de la gent però, al mateix temps, està molt agraïda a la Província, a totes les persones de bona voluntat que els ha estès la seva mà amiga per tenir una casa digna, a la Congregació. A les germanes que hi viuen les tracten com a la seva pròpia família i les germanes també els atenen amb respecte i molt d'afecte.

És bonic veure com les germanes amb el pas del temps han pogut transmetre a la gent l'amor, el carisma i devoció al Pare Coll, per molts mitjans, repartint estampes amb la seva pregària, parlant d'ell als nens, als pares de família, predicant en la novena, celebrant la seva festa amb solemnitat, i en l'Eucaristia solemne que va celebrar el Pare Benvingut Trinilla OP, a la que van assistir familiars de les germanes, pares de família amb els seus fills, alumnes del col·legi, la gent del barri i totes les germanes que havien vingut per fer els Exercicis Espirituals.

La gent és testimoni de com les germanes viuen la seva vida com a veritables filles del Pare Coll i dóna prova de totes les coses bones que elles fan per la comunitat. El testimoni que la gent ens ha donat de les nostres germanes ens inspira a ser sempre bones com elles.





Vam tenir una altra experiència que és bo compartir-la, ja que se'ns va donar l'oportunitat de participar en la trobada de joves que l'Arxidiòcesi de Lyngayen- Dagupan organitza cada any. Els joves de la nostra parròquia que les germanes acompanyen van ser-hi presents en aquesta gran trobada.

La Gna. Regina va ser una de les germanes que va donar el tema sobre la vocació a la vida consagrada i, al final de la seva intervenció, va compartir la seva història vocacional; els joves van estar interessats fent-li moltes preguntes sobre la vida consagrada. Ens sentírem molt contents amb la resposta dels joves al tema que la Gna. Regina va compartir amb ells.

Aquest mateix dia l'Arquebisbe Sòcrates Villegas de l'arxidiòcesi va presidir l'Eucaristia i en la seva homilia va compartir també la seva història vocacional al sacerdoti, exhortant als joves que no tinguessin por de dir-li SÍ a Jesús. Quan es diu SÍ l'estem acceptant, adorant i anunciant; amb aquestes paraules va inspirar i va animar els joves a dir SÍ al Senyor en la seva vocació quan Ell els cridi al seu seguiment.

Per a nosaltres va ser com un recordar-nos sobre el nostre carisma inspirat en el misteri de l'Anunciació del Senyor, amb el que hem de ser valentes contemplant, vivint i testimoniant la Paraula de Déu quan l'anunciem amb goig i sense por als nostres germans.

Abans de concloure el nostre compartir en general volem expressar cadascuna la nostra vivència personal.

La **Gna. Phoung** diu que si ella es vol comprometre amb Jesús a la vida consagrada com Dominica de l'Anunciata ha d'enfortir la seva vida d'oració, connectada a Déu pel seu amor a Ell i a la Congregació i així, quan ja estigui directament a la missió, la farà amb entusiasme i alegria com ho fan actualment les germanes.

La **Gna. Jonalyn** expressa que una de les inoblidables experiències és la novena que es va fer amb la gent del Barri, on cada germana predicava un aspecte de la vida del Pare Coll missioner; a ella li va correspondre compartir la seva reflexió el dia cinquè de la novena amb el tema «Què i com predicava el Pare Coll a les missions». Ella expressa que espera, quan Déu vulgui, predicar com el Pare Coll predicava, ser capaç de superar totes les dificultats

que se li presentin en favor de l'evangelització.

Després de totes les vivències que he tingut, m'adono com és d'important conèixer i aprofundir en la meva fe i el meu amor pel Senyor perquè Ell m'enforteix sempre en la meva vida. Guardaré tot allò que les germanes i la gent m'han ensenyat, com un tresor, per estar a punt i abraçar i servir als altres amb tot el meu cor quan sigui enviada a la missió. Agraïxo a les germanes de la comunitat que amb goig han compartit amb nosaltres la seva vida, amb la seva entrega generosa que m'inspira contínuament a servir els altres amb l'amor de Déu, elles són testimoni de com les Dominiques de l'Anunciata realitzen la seva missió a l'Església i en el món.

La **Gna. Nga** ens comparteix la seva experiència personal i diu que és bo haver tingut la sort de conviure en la comunitat Pare Coll.



En ella vaig poder conèixer i palpar una mica més la realitat de la missió de la Congregació a través de les nostres germanes.

Tot el he viscut aquí ha estat una oportunitat per a mi, conèixer i entendre com les nostres germanes viuen i encarnen el carisma del nostre fundador Sant Francesc Coll. Tot el que he llegit i estudiat sobre la història de la Congregació, en aquesta experiència ho vaig poder palpar vivint amb les germanes, va ser inspiradora i admirable la seva actitud en la missió.

Em vaig poder adonar que encara em falta molt per tenir aquest esperit missioner, espero que en el meu segon any de noviciat pugui aprofundir més en la meva fe, enamorar-me més de Jesús per comprometre'm amb Ell, com m'ho recorda la meva formadora, i estimar més a la nostra Congregació. Gràcies a Déu per tota la feina que les nostres germanes estan fent ara, elles són realment testimoni per a mi i per a les futures generacions.

Concloent el nostre compartir amb la Província i Congregació, volem agrair a les germanes de la nostra comunitat-noviciat i a la comunitat Pare Coll de San Carlos per donar-nos l'oportunitat de tenir aquesta experiència apostòlica, que és per a nosaltres les novícies, excel·lent, memorable, útil.

Desitgem que Déu, l'amo dels sembrats, ens doni moltes vocacions per treballar a la seva vinya, l'Església i el món, a través de la nostra Congregació. Demanem per a les nostres germanes saviesa i salut per continuar fent bé la missió que per Ell mateix els ha estat confiada.

Gràcies, germanes.

Les novícies,

Gnes. Phoung, Jonalyn i Nga.



FESTA DE SANT DOMÈNEC DE GUZMÁN

El dia 8 d'agost de 2018, el Col·legi Anunciata de San Carlos City, va celebrar la Festa de Sant Domènec de Guzmán. Tota la celebració va ser senzilla, solemne i es va omplir amb l'esperit d'alegria, fraternitat, amor i agraïment a Déu pel do de la vida i el llegat del nostre Pare Sant Domènec de Guzmán. Tot el personal de l'escola, els alumnes i alguns pares van participar en la celebració.



La celebració va començar amb una Eucaristia a les 8:00 del matí. Es féu en el gimnàs de l'escola. El Rvd. P. Ronald Navato, un sacerdot de l'Arxidiòcesi de Lingayen-Dagupan, va presidir la missa. Va predicar una bonica homilia enfocada en la crida de Jesús a ser sal de la terra i llum del món, tal com ho va fer el nostre Pare Sant Domènec al llarg de tota la seva vida.



El cor el formava el Cor de Música de l'escola dirigit per la Gna. Ly. El salm responsorial va ser cantat pel Sr. Ly i Marcus Lapeña, un alumne de cinquè grau. La primera lectura la va llegir Alexa Lhouise, una alumna de tercer grau, i la segona Ressie Jade, una alumna de Grade Four. A alguns pares se'ls assignà la lectura de les pregàries dels fidels. Cada nivell de Grau tenia un representant per oferir algun símbol en el moment de l'ofertori.



Després de la benedicció final es va mostrar el vídeo de la Gna. Anna Belén Verísimo, Priora general. Tots estaven contents de veure i escoltar les salutacions de la Germana. Després, es continuà amb el cant i la dansa de l'Himne dominicà del Jubileu 800, "Laudare, Benedicere, Praedicare".

Abans de continuar amb la processó de la imatge de Sant Domènec, els professors i les professores van distribuir als seus alumnes els símbols que havien preparat a la classe per representar la vida i el llegat de Sant Domènec de Guzmán. Cada nivell de Grau tenia el seu propi símbol. Alguns dels símbols eren: un estel, un gos amb una torxa, una Bíblia, un bastó amb sabatilles penjant, una capa negra, un rosari, una corona i un lli.

Llestos per a la processó, vam baixar del gimnàs i ens vam reunir davant de l'escola on hi havia la imatge de Sant Domènec. Quatre alumnes van portar la imatge. Raizzy Nicolette, una alumna de vuitè grau, va dirigir l'oració del Sant Rosari. La processó va acabar amb el cant i ball de l'Himne dominicà 800 Jubileu davant de l'escola. A

continuació, els nens juntament amb els seus professors, van anar a les seves respectives aules per resar l'últim misteri del Sant Rosari i esperar el seu torn per a les fotografies de les aules al vestíbul de l'escola. No hi va haver classes després de la celebració i els nens, després de menjar els seus entrepans, se n'anaren a les seves respectives cases. Tot el personal de l'escola ho celebrà amb un dinar de germanor.



Amb els cors plens d'alegria, s'agraí al Senyor la solemne i significativa celebració de la solemnitat del nostre Pare Sant Domènec de Guzmán. Que el seu exemple ens ajudi a cadascun de nosaltres en la nostra missió de santa predicació: encendre el món amb l'amor i misericòrdia de Déu i vèncer la foscor de la ignorància per la proclamació de la veritable doctrina a través de l'educació catòlica.



Gna. Frella C. Saing, OP

AJUDA ALS POBRES:

“Compartir les Benediccions Compartides”

“Cada cristià individualment i cada comunitat està cridat a ser un instrument de Déu per alliberar i promocionar als pobres i per integrar-los a la societat. Això exigeix que siguem dòcils i atents al crit dels pobres i que els ajudem” (Evangelii Gaudium 187).



La parròquia S. Joan Pau II a través del comitè d'acció social, evangelització i culte, coordinats per les Germanes Dominiques de l'Anunciata de la comunitat de San Carlos City, Filipines, estenen la mà als nostres germans i germanes necessitats especialment als malalts, als ancians, a les víctimes de les inundacions i a la família d'EJK (assassinats extrajudicials) en el barri de Mabalbalino de S, Carlos, Pangasinan.

El ministeri als pobres és un dels programes de l'Arxidiòcesi de Lingayen-Dagupan per tal d'enfortir en cada parròquia la opció pels pobres; els últims de la societat.

A través de les benediccions compartides de les persones de bon cor, Càritas Dagupan distribueix a les parròquies alguns béns per compartir



amb els més necessitats, especialment aquells que es veieren afectats per les inundacions. Les germanes de la comunitat de San Carlos City, el rector P. Jimmy Quinto i els líders del consell pastoral distribuïren l'ajuda a les famílies, un gest de l'Església d'estar al costat dels necessitats.

Si hi ha algunes persones que s'ajunten el grup es fa més gran i gràcies a la generositat d'elles que han compartit amorosament les seves benediccions amb els necessitats. D'una manera senzilla i cada un el que podia, ha arribat i tocat el cor dels nostres germans i germanes que ho reberen.

En l'evangelí de Mateu 4,4 Jesús diu: està escrit: no només de pa viu l'home, sinó de tota paraula que surt de la boca de Déu. MISA (Ministeri d'Acció Social) treballa amb els catequistes i els membres de la Comunitat Eclesial de Base. Reuniren a les persones en grup distribuïts en adults, joves i nens i els ensenyaren el catecisme. La gent no només té fam de menjar, sinó també del menjar espiritual. Després de la catequesi fou la celebració de l'Eucaristia.



Gràcies a tots els que generosament han donat i encara més gràcies als que ho reberen amb agraïment. La gràcia de Déu flueix suaument en els cors de cada persona. A través d'això ens convertim realment en instruments de Déu per a l'alliberament i promoció dels pobres i per permetre'ls ser part de la societat.

G. Joanne U. Ocal,

JOVES SOLIDARIS / FERRERIES



Hola, som un grup de nois que des de la Primera comunió fins la confirmació hem fet la catequesi junts.

Hem estalviat durant dos anys i hem aconseguit aquests 150 € per poder-los donar a les missions de les Germanes Dominiques de l'Anunciata.

Esperem que siguin útils i us puguin ajudar.

DANIEL, PAU, JOSEP, TONI I LLUC



PINZELADES SOBRE PASTORAL GIRONA - PONT MAJOR -

El curs passat vàrem tenir una petita experiència de Pastoral amb uns alumnes que, encara que petits -4t de primària-, varen estar molt contents visitant les dependències de les germanes i escoltant quelcom sobre la nostra vida. El que fem i quina és la nostra vocació. Com que els va agradar i també als professors que hi assistiren, aquest curs l'hem repetida. Igualment hi varen assistir el tutor i una altra professora que els fa classe.

Com que ara disposàvem d'unes targetes publicades per la Delegació general de pastoral de la Congregació, ens en vàrem servir com a punt de partida, després de visitar les nostres dependències que, encara que aquest curs no hi dormim, per estar assignades a la comunitat del carrer Pare Coll, hi som tot el dia durant els dies d'escola.



Amb la frase: Què significa ser Dominica de l'Anunciata? vàrem començar el diàleg. Va donar per a molt l'anar comentant les diferents frases:

«Escoltar i respondre a la crida de Déu».

«Ser dona que s'entrega a un projecte universal i es dirigeix on fa falta ajudar i servir».

«Estar convençuda que el que és essencial en la vida és ser feliç buscant apropar el altres a Déu».

«Protegir la vida, especialment la més vulnerable i indefensa».



«Viure feliç i treballar per construir entre els homes i dones d'avui el regne que Jesús va anunciar».

«Ser humil i senzilla per estar enmig de tots amb un cor obert i dòcil a l'Esperit».

Amb tot aquest bagatge vàrem anar explicant l'horari que tenim, el que fem, el temps de pregària, el sentit dels «vots» amb exemples concrets...

Els fa pensar les vegades que resem durant el dia. Que preguem per ells, pels seus problemes...

Al final del diàleg els vàrem repartir uns caramels i un got d'aigua fresca. També els férem entrega de l'esmentada targeta, el punt de llibre i el fulletó «Testimonis de la llum» del Pare Coll, invitant-los a que ho portessin a casa.

Gna. Teresa Soldevila

CELEBRACIÓ DEL CINQUANTENARI DE LA PROMOCIÓ 1962-1968 DEL COL·LEGI PARE COLL - SANT NARCÍS GIRONA



Avui, dia 21 d'abril de 2018, és el dia que un grup d'exalumnes de les Germanes Dominiques hem triat per celebrar els 50 anys del nostre pas pel col·legi. Es diu aviat, eh!, 50 anys... És, evidentment, un esdeveniment molt important per a nosaltres.

Som la promoció que va estudiar al col·legi de les Dominiques de l'Anunciata, del carrer Pare Coll, de Sant Narcís, a Girona, entre els anys 1962 i 1968. La majoria vàrem entrar amb 10 anys d'edat, per cursar el que aleshores s'anomenava «Ingreso» i els 4 o 6 anys de l'aleshores anomenat «Bachillerato»: quatre anys de «Bachillerato elemental» amb el seu corresponent «examen de reválida de 4º» i dos anys de «Bachillerato superior (5º y 6º)» amb el seu corresponent també «examen de reválida de 6º»). I aquí s'acabà la nostra etapa al col·legi, perquè en aquella època fins aquí arribava l'oferta educativa. Aquelles noies que vàrem sortir amb 15 anys, ara ja en tenim al voltant de 65! Algunes ja som àvies, n'hi ha que estem jubilades, d'altres encara en actiu, però amb una vida personal i professional feta, i de ben segur, marcada pel pas de la infantesa i d'una part de la joventut a les Dominiques.

La importància de l'esdeveniment obliga a preparar-lo bé. Es constitueix un grup organitzador, que comença a treballar des de principis d'any. Una gran tasca per endavant: trobar tothom!, que no és gens fàcil. Però la Montse Carbó, la Mercè Molas i la Pili Bernardos s'hi posen de valent, amb molta il·lusió i ganes de treballar, i aconsegueixen trobar-nos a una gran majoria. Les noves tecnologies ajuden: un grup de WhatsApp aplega tots els contactes fets. I no només ajuda a l'organització, sinó que serveix també per tornar a posar en contacte a moltes de nosaltres que el temps i la vida ens havia separat. I enviar-nos fotografies de l'època!! Una gran idea!! El grup organitzador són unes cracs.

La primera part de la celebració consisteix en un dinar a l'hotel Bellavista de Girona, amb un aperitiu previ a la terrassa, per començar a veure'ns i retrobar-nos, per algunes de nosaltres, al cap de molts anys. El temps hi acompanya i permet gaudir, encara més, de l'emoció de la trobada. Serem 24 noies. Tot un èxit del grup organitzador.

Tothom va arribant... Salutacions, abraçades, fotografies (els mòbils van de bòlit)...

Algunes noies ja s'havien vist més recentment, però per d'altres, aquest és un retrobament al cap de molts anys. Algunes cares es recorden perfectament, però per d'altres, ha calgut dir primer el nom, per associar-lo a aquella cara, que inevitablement el pas del temps ha canviat una mica. Però ràpidament la ment s'adapta i retorna la imatge de la noia del col·legi, la companya d'aquells anys... Quina emoció!!

L'aperitiu dona pas a l'àpat. Un dinar on, mentre es menja i es recorden anècdotes i s'expliquen vivències, es projecten les fotografies de l'època que entre totes hem aconseguit trobar: excursions, obres de teatre, les aules, el pati, els grups d'amigues...



Les organitzadores han comprat unes boines blanques, iguals que les que formaven part de l'uniforme dels dies de festa, i fem una fotografia de grup, totes amb la boina posada. Quina passada!! Un gran record!!

En acabar, anem al nostre col·legi d'abans. Aquesta és la segona part de la celebració i no menys important que la primera. Per moltes de nosaltres, poder tornar a les aules que varen ser part de la nostra vida durant molts anys és també molt emocionant.

Les organitzadores ho havien preparat prèviament amb les Germanes, que ens esperen i obren la porta del pati per deixar-hi els cotxes. Avui son poques, perquè el gruix de la Comunitat és a Barcelona en una trobada. Però podem veure i saludar a les germanes Reyes, Dolores i Trini, i molt especialment a la germana Teresa Soldevila, (en aquell temps era «la hermana Teresa»), que és l'única de les religioses que ens atenen que va estar amb nosaltres. Quina emoció! Va arribar quan fèiem quart de Batxillerat i va ser la nostra professora de Física i Química. Ella és avui l'ànima d'aquesta trobada al col·legi.



Amb ella, fem un recorregut per tot el col·legi. Primer una explicació en una aula. Ens explica la transformació del col·legi. Ara ja no és «Dominicas de la Anunciata». Ara es diu «FEDAC». És una Fundació Educativa que agrupa totes les escoles Dominiques de l'Anunciata de Catalunya.

Anem veient totes les aules, els passadissos (on hi fèiem «les files»), els patis... I les parets són les mateixes, però ara els usos són molt diferents. Adaptats als canvis dels temps... Passem per l'entrada principal, l'espai on es rebien els pares quan venien a parlar amb les

**Però la Mare de Déu hi és
encara!! Aquella imatge
tallada en fusta, de noia jove,
maca i dolça, que veïem cada
dia, sembla ser que va calar
en totes nosaltres molt
profundament.**

Germanes, i on les famílies deixaven les que es quedaven internes. Totes recordem “la escalera blanca”, majestuosa encara, que porta a les plantes superiors, des d'aquesta entrada. I arribem a la capella, i oh sorpresa!! Ens trobem amb una exposició de fotografia!! La germana Teresa ens explica que això és un fet puntual, i que es tracta d'una exposició itinerant de caire social/religiós de l'artista Siro Lopez, assidu col·laborador de les escoles dominiques. Però

no deixa de ser un fet que ens sorprèn... Quin canvi!! Qui ho havia de dir!! Crec que això hauria sigut impensable en els nostres temps!!... Però la Mare de Déu hi és encara!! Aquella imatge tallada en fusta, de noia jove, maca i dolça, que vèiem cada dia, sembla ser que va calar en totes nosaltres molt profundament. La volíem tornar a veure. I així va ser. Per mi, era tal com la recordava, encara que em va semblar més petita..... Aquí també molts mòbils varen tornar a sortir per fotografiar-la... I fins i tot, algunes vàrem recordar algunes oracions que resàvem a la Mare de Déu al mes de Maria, i que vaig tornar a recitar amb alguna noia, de memòria, allà mateix, i sense equivocar-nos. Sembla estrany!! El poder dels records!!

Algunes vàrem recordar algunes oracions que resàvem a la Mare de Déu al mes de Maria, i que vaig tornar a recitar amb alguna noia, de memòria, allà mateix, i sense equivocar-nos. Sembla estrany!!! El poder dels records!!!

En pujar al segon pis (confesso que jo no hi havia estat mai perquè era la part de l'internat), les noies que havien estat internes varen recordar molt emotivament els records d'aquelles vivències que passaren juntes. La germana Teresa va explicar algunes anècdotes de l'època, que totes varen recordar. Les internes varen viure el col·legi de manera diferent que jo, que anava fins i tot a dinar a casa cada dia. Vaig veure que eren un grup molt cohesionat, amb vivències pròpies de compartir tota

la vida juntes, no només la classe, sinó l'esbarjo, els dies i les nits. La germana Teresa ens va dir que, en aquelles èpoques, varen arribar a tenir fins a 200 internes!! De totes les edats!! No puc ni imaginar-me com devia ser la vida de les noies internes, lluny dels pares, de casa... Per això les seves vivències són diferents i de seguida vaig veure que eren un grup cohesionat i diferent...

D'aquell internat només en queden els records: «Aquí hi havia les dutxes, aquí els dormitoris, aquí l'habitació de les grans... aquí la infermeria...» Les parets hi són, però res més d'aquell temps. Ara són aules. Algunes de pràctiques del grau d'FP d'ajuda a la dependència... Quins canvis!! El temps no ha passat en va.

Veiem la cuina, el menjador, el «salón» (l'aula gran on fèiem els exàmens, tot i que ara no ens sembla tan gran...). La visita acaba a la nostra antiga aula de quart de Batxillerat. Totes la recordem perfectament, i surten algunes anècdotes... Aquí les Germanes ens han preparat unes begudes i una coca feta per elles. També hi ha unes publicacions de la congregació que posen a la nostra disposició.

Per acabar, i amb molta solemnitat, ens tornem a posar les boines blanques i cantem totes juntes (la germana Teresa, inclosa) l'himne del col·legi (que les noies de l'organització havien imprès en un paper a mode de pergamí i que ens havien distribuït a totes prèviament): *«Brillante juventud, que buscas en las aulas [...] Ven al colegio de l'Anunciata...»* Molt emotiu!! Acabem amb «És l'hora dels adeus», al més pur estil «kumbaià» de l'època:

rotllana, mans agafades creuant el braços i sacsejant-los en l'estrofa final. Quina emoció! Quin gran dia!! Per recordar durant molts anys!!

Finalment, des d'aquestes línies, volem expressar el nostre més profund agraïment a la germana Teresa Soldevila i a les altres Germanes que tan bé ens varen acollir al nostre col·legi en aquesta diada tan especial per nosaltres. **MOLTES GRÀCIES!!**

Teresa Eudaldo



***Acabem amb «L'hora dels adeus»,
al més pur estil «Kumbaià» de
l'època: rotllana, mans agafades
creuant els braços i sacsejant-los
en l'estrofa final.***

***Quina emoció! Quin gran dia!
Per recordar durant molts anys!!!***

No és un adéu
per sempre és
sols l'adéu per un
instant

RECÉS COMUNITARI

GIRONA – P. Coll -

La nostra comunitat P. Coll de Girona intentem aportar el que ha estat per a nosaltres una jornada irrepetible. El dia de CORPUS 3 de Juny, estava programat un recés. Aquesta vegada, vam deixar el tradicional costum, per donar pas a una altra forma de celebrar-ho que ens ajudés a una major reflexió. Van posar la mirada a la Gna. Dolors Servén. Ella, amb el seu estil proper, humorístic, jovial i a la vegada profund, va acceptar la proposta.



Era d'esperar que vindria preparada amb tot l'equipatge intel·lecte junt amb un material com a eina de reforç. En el cor, la ment i la voluntat de totes, hi havia una predisposició a caminar dins la ruta interior de cadascuna. El més important va ser la interiorització, la pregària. El dia abans, després de vespres, vàrem tenir el primer contacte que va servir d'ambientació per a l'endemà. El diumenge, fou una jornada intensiva de pregària compartida i d'adoració al Santíssim. Per part nostra, només ens calia una bona disposició i seguir



l'itinerari establert. Essent el dia de CORPUS, es va fer una processó amb la Custòdia dins les dependències de la comunitat. Després del rés de Laudes, vam fer l'exposició al Santíssim, moment per gaudir del silenci i d'adoració. Acte seguit es va iniciar el recorregut. La Gna. Dolors va voler donar sentit complert a la tradició i homenatge a l'Eucaristia. Deia: «caminar allà on nosaltres trepitgem, ens movem i fem el recorregut diari, avui hi portem el Senyor». Igual que els pobles porten la Custòdia pels carrers amb esplèndides catifes, nosaltres amb més sobrietat, vàrem improvisar sis llocs de la casa per rebre el Santíssim i a cadascun d'ells hi havia una ambientació adient al que estàvem celebrant, amb intervencions espontànies, lectures, cants Eucarístics. Les tres hores d'intensa pregària i culte, es van viure amb intensitat, devoció i fe. En aquells moments vam tenir present la nostra humanitat dolorida per tantes xacres que, al pas del temps, l'home sense escrúpols imposa uns costums i, a la vegada, en treu els valors que humanitzen la persona i donen sentit a la vida.



Es una bona experiència per ser comentada i compartida. Ens queda el bon gust d'haver viscut un temps d'allò que el cor desitja: gaudir del silenci de l'entorn i de la pau que totes portem en el propi interior. Aquesta forma de viure, ara més que mai, la tenim servida. Les nostres comunitats poden ser petits santuaris de contemplació i de vida. Les obligacions d'ara ens permeten donar un gir i potenciar el SER.

La comunitat de Girona, dóna les gràcies a la Gna. Dolors Servén per la seva disponibilitat, senzillesa i pel gran do de transmetre el seu potencial de riquesa interior. Que el Senyor li doni salut per continuar fent el bé.

Gna Rosa i Comunitat

SAGRAMENT D'UNCIÓ DELS MALALTS A LA RESIDÈNCIA «AGUSTÍN SANTA CRUZ» SANT FELIU DE CODINES

El dia 25 d'abril, en plena celebració del temps Pasqual i en un ambient de festa ens vàrem aplegar les persones que formem part de la residència d'avis «Agustín Santa Cruz» de Sant Feliu de Codines: Director, Residents, Treballadors i Comunitat Religiosa, al voltant de la taula de Jesús per a participar de l'Eucaristia i compartir la joia que ens dóna saber que no estem sols, que el Senyor fa camí amb nosaltres i ens dóna la força per a viure el do de la fraternitat.

També es va administrar el Sagrament de la Unció dels malalts a tots els que participàvem de la celebració.

Varen ser moments molt emotius quan es pregava per a cada un i demanàvem al Bon Déu la gràcia i la força per anar acceptant les limitacions que van sorgint dia a dia i ens ajudés a viure des d'una visió de fe i esperança la pròpia realitat.

La celebració va estar animada amb diferents cants de Lloança i Acció de gràcies.

Una vegada més li donem gràcies.

Al final i com a record d'aquest esdeveniment es va repartir un punt de llibre a cada un dels assistents.

Sant Feliu de Codines, abril, 2018





El dia **30 de juny**, amb el lema «Viure joioses i agraïdes», ens vam congregar a la nostra casa Mare de Vic un grup considerable de Germanes de la Província, convocades pel Consell provincial. Era la reunió final del curs 2017-2018. Bon moment per revisar la nostra vida, comportaments i actituds, i animar-nos les unes a les altres a viure la nostra consagració religiosa des de l'alegria de sentir-nos estimades per Déu Pare, i l'esperança de poder compartir generosament amb els germans i germanes que ens envolten aquest Amor que Ell ens lliura de manera incondicional i gratuïta.

Cap a les deu del matí van anar arribant les Germanes i va començar la primera dinàmica del dia: salutacions, abraçades, interessar-se per la salut de les germanes de cada comunitat que no havien pogut venir, esmorzar una mica i dirigir-nos al teatre, on teníem previst que es desenvoluparien els actes generals de la trobada.



A dos quarts d'onze ens trobàrem al pati i després de lliurar-nos el distintiu del dia i un quadernet amb la pregària inicial i altres materials, vam anar entrant a la sala del teatre i van començar les primeres activitats de la jornada: Salutació per part de la priora provincial, Gna. M. Rosa Masramon, i altres germanes del Consell, pregària inicial i orientacions per al treball de reflexió que

realitzaríem individualment fins a un quart d'una, hora en què ens agruparíem de nou per compartir de forma espontània i voluntària el que ens hauria suggerit els textos reflexionats: apartat de Vida Consagrada de les Actes del XIII Capítol provincial i uns punts de «Alegraos», carta del Papa Francesc amb motiu de l'any dedicat a la Vida Consagrada. La dinàmica consistia principalment en llegir i reflexionar els textos, fer un diagnòstic a nivell personal i comunitari sobre si veiem que la nostra presència és significativa i transmet l'amor de Déu. Fet el diagnòstic, veure quin tractament ens convé fer perquè la nostra presència sigui veritablement evangelitzadora en l'entorn en què la comunitat està inserida.



En el moment de compartir es va ressaltar: si vivim alegres, la nostra fraternitat i la nostra entrega generosa als germans i germanes, començant pels de la pròpia comunitat, sempre podrem ser testimonis del Regne, malgrat les limitacions que ens poden venir per l'edat i la manca de salut. Hem de viure amb goig i alegria, tenim motius per fer-ho. Déu continua acompanyant-nos tant en els moments de fortalesa com en els de debilitat. El Senyor vol seguir essent la nostra Força, la nostra Esperança, el nostre Goig i la nostra Alegria.

A la una del migdia vam participar en la celebració de l'Eucaristia que es va celebrar a l'església de la Casa Mare, un cop arreglat part del sòl i polida tota ella després del profund rentat de cara que se li ha fet. Mossèn Joan Mir, rector de la parròquia del Carme de Vic, va presidir la celebració i ens va comentar els textos de la Paraula de Déu, animant-nos a ser fidels als nostres compromisos com a religioses i a saber escodrinyar i descobrir amb saviesa

el que Déu ens suggereix en cada temps i lloc; fidels també al Carisma del nostre Fundador, sant Francesc Coll, el nostre principal model a nivell congregacional.

Cap a les dues de la tarda ens dirigírem al menjador per alimentar també el nostre cos amb un dinar reparador i compartit. Després hi hagué un temps per al descans, visitar les nostres germanes de les comunitats de la infermeria i del col·legi o intercanviar impressions entre nosaltres.

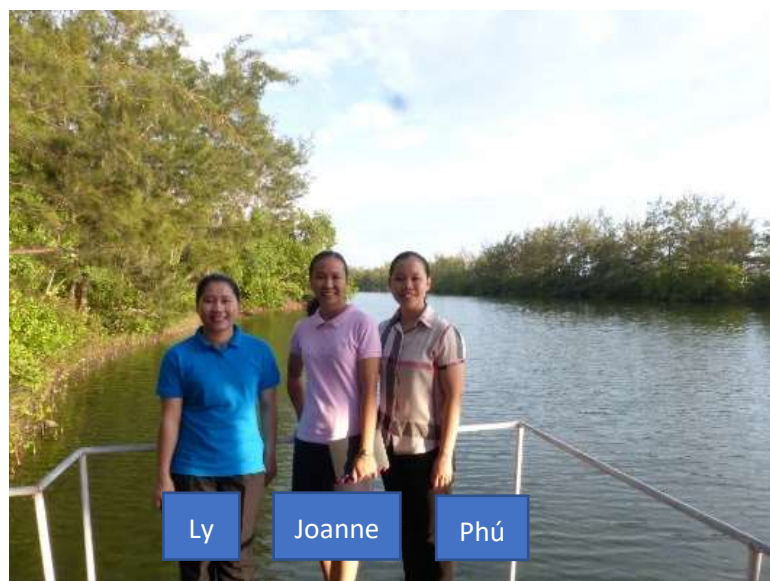
A les quatre ens congregàvem de nou al teatre per a les activitats de la tarda, que eren fonamentalment informacions. A continuació exposo les més significatives:

- **Resum de les aportacions de les comunitats i Consell provincial al Treball precapítular.**



El material acumulat de les comunitats era molt extens i des del Consell general van aconsellar seleccionar les més significatives. Es destaquen: la incidència que es fa en matèria de formació inicial, formació de formadores i formació permanent; també s'expressa la necessitat de continuar amb la reestructuració de comunitats.

- **Informació de la visita de les Gnes. M. Rosa Masramon i Montserrat Font a les comunitats d'Àsia: Calamba, Cubao i San Carlos, a Filipines, i la de Ho Chi Minh, al Vietnam.**



A més de l'intercanvi i convivència fraterna amb les germanes d'aquelles comunitats, també es tenia l'objectiu de rebre la professió perpètua de tres germanes: Joanne, filipina, Ly i Phú vietnamites. La cerimònia es va celebrar a la Catedral de Cubao, Manila, presidida pel Sr. Bisbe de Cubao. Segons manifesta la nostra germana M. Rosa va ser una celebració molt bonica a la que van assistir les germanes de les comunitats de Filipines i Vietnam, familiars de les germanes que professaven perpètuament, a més d'un altre bisbe que van conèixer les germanes en la seva experiència apostòlica, religiosos, religioses i altres amistats.

Dintre del temps de visita de les Gnes. M. Rosa i Montserrat a la comunitat de San Carlos, va fer l'entrada al postulantat una jove filipina, que havia fet un temps de discerniment vocacional en aquesta mateixa comunitat, on continuarà en el temps del postulantat. Descriuen la cerimònia com senzilla, però molt ben preparada i molt simbòlica, comptant amb la presència dels pares, germana i avi de la jove.

En el col·legi Anunciata de San Carlos hi va augmentant considerablement el nombre d'alumnes, i les germanes estan molt contentes de la feina que s'hi va fent.

L'estada de les nostres germanes al Vietnam va ser breu, però també gratificant per a unes i altres. De les cinc aspirants que hi ha en aquest moment a la comunitat, tres d'elles iniciaran en breu el postulantat.

Ens comenten també que s'ha fet canvi de personal en algunes comunitats. La Gna. Mila, que estava a Sant Carlos des de feia força temps, ha estat assignada a la comunitat de Calamba, on impartirà classes al col·legi dels dominics d'aquesta població. Les Gnes. Phú i Ly, de les comunitats de Quezon City i Calamba, respectivament, han estat assignades a la comunitat de San Carlos.

L'estat actual de les obres de la casa que s'està construint a Gombren

La Gna. Montserrat ens projecta una sèrie de fotografies per a informar-nos de l'estat en aquest moment de les obres de la nova casa que ampliarà la capacitat de l'actual. També s'han fet algunes reformes a la casa del Pare Coll, concretament ampliació del menjador, un lavabo adaptat i una habitació a la primera planta per substituir la que utilitzava el conferenciant a la planta baixa, que s'ha

afegit al menjador. Les obres estan molt avançades però queden molts detalls per anar acabant. Es creu que fins al mes de gener de l'any que ve no es podrà fer servir per a grups.



A més d'aquests temes més formals, se'ns comenta també alguns detalls referits a les vacances de les germanes, que hem de procurar que siguin períodes per compartir amb la família, amb les germanes de la comunitat d'una forma més distesa i, si pot ser, per descansar. Es fa una crida a atendre les necessitats de les germanes de les comunitats i a no mantenir hàbits de períodes llargs en la família si no hi ha una veritable necessitat.

La H. M. Rosa, després de recordar la situació d'algunes germanes malaltes i manifestar els seus millors desitjos de recuperació, finalitza la reunió donant-nos ànims per afrontar amb alegria i esperança les dificultats que la vida ens va presentant. Totes tenim també infinitat de situacions per donar gràcies al Senyor i oferir el nostre testimoni i experiència de vida.

Gna. Virtudes Cruz

ENTRADA AL POSTULANTAT

El dia **27 d'agost** varen fer l'entrada al postulantat tres joves vietnamites que han estat durant un any fent l'aspirantat a la comunitat de **Ho Chi Minh (Vietnam)**. Es va fer una cerimònia d'entrada senzilla, acompanyades per la comunitat i el P. Peter Nguyễn Văn Dũng. OFM. Durant la cerimònia se'ls imposà la creu dominicana.

Que el Senyor vagi il·luminant i acompanyant aquestes joves decidides a seguir la seva vocació en la nostra Congregació de Dominiques de l'Anunciata. Que el testimoni d'entrega i fidelitat de la comunitat sigui llum en el seu camí de discerniment vocacional.

Que el nostre fundador Sant Francesc Coll i Maria, la nostra Mare, les ajudi i protegeixi.



Maria Ngoc



Agnes Kim



Maria Hương



VACANCES A VILADRAU

DEL 3 AL 10 DE JULIOL DE 2018

Les vacances són una oportunitat per descansar i desconnectar de les petites obligacions i rutines que tenim durant el curs. Dedicar temps a les relacions entre nosaltres, participar en jocs de taula, llegir, fer gimnàstica, contemplar... dedicar temps a un seguit d'activitats que no tenim temps de fer durant el curs escolar.



«Les vacances són un temps per descansar, però també per regenerar-se en l'esperit, especialment llegint amb calma l'Evangeli».

Papa Francesc Juliol'16

ENS HAN PRECEDIT A LA CASA DEL PARE



Gna. Maria Gómez Escribano



La nostra Gna. Maria va néixer a San Martín del Castañar (Salamanca), el dia 11 de setembre de 1934, d'una família cristiana formada per Juan José i Consuelo, pares amb 6 fills, 5 noies i 1 noi, i la Gna. Maria era la gran. La seva germana Escolàstica també es Dominica de l'Anunciata.

La Maria va decidir consagrar-se a Déu i va entrar a la Congregació el 5 de setembre de 1955 a Valladolid. Allà va fer el postulantat, el noviciat i la seva primera professió el 7 de març de 1957.

El juliol de 1961 va anar destinada a Barcelona-Elisabets, Casa provincial, fins el setembre del 1972, que es traslladà un curs a Cardedeu. El 1973 fou destinada al Col·legi del carrer dels Àngels, Barcelona, fins que es va tancar a l'agost de 1987 i va tornar a la comunitat d'Elisabets.

La nostra Gna. Maria era profundament Dominica, va predicar amb la seva vida, generant al seu voltant la hospitalitat, sabia acollir. Va fer gran les coses petites.

Tenia un gran cor, no ha arribat al final de la seva vida amb les mans buides, sinó amb les mans plenes de detalls, de servei, d'entrega silenciosa en el quotidià. I amb el cor ple de noms que es van creuar amb ella en vida i que bé custodiava pel seu propi caràcter. Va fer el bé a tothom.

L'evangelí de les benaurances, que es va llegir en el seu funeral, el va fer vida: feliços els humils, els pobres en l'esperit, feliços els que a imatge de Jesús han fet de la seva vida una escola de servei.

La nostra Germana ha deixat una petjada en el món que el fa més habitable, més humà i per tant més divinitzat. Els peus a la terra, aquests peus que tants mals de caps li van donar, la mirada al cel..., així ens ha tocat acompanyar-la. Que com les amigues del Senyor a Betània, qui tantes vegades ha servit a les seves germanes, ara pugui estar asseguda a la taula del Senyor i rebre l'alegria de la resurrecció.

Estimava la seva família. Les seves nebodes li corresponien; en el moment de la seva mort estaven al seu costat acompanyant-la fins l'últim sospir.

A la Gna. Maria li van diagnosticar un càncer a l'estómac dels més dolents i del que res si podia ja fer. Ens ha deixat un gran exemple. En tot moment va ser conscient

de la seva malaltia que va acceptar amb gran serenitat, veient com dia a dia anava perdent les forces, fins que la impossibilitaren per portar una vida normal. Va morir acompanyada de tota la comunitat el 7 de març de 2018, a l'edat de 83 anys, el mateix dia que en feia 61 de la seva primera professió.

* * * * *

HOMILIA EN EL COMIAT DE LA GERMANA MARIA GÓMEZ

Cada vegada que celebrem un funeral catòlic, celebrem la vida. La germana Maria el dia que celebrava 61 anys de professió religiosa com Dominica de l'Anunciata, ha anat a renovar la seva consagració entre les mans de Jesús Ressuscitat. Aquestes mans que havien estat com les d'ella, mans treballadores. De ben segur que de les mans de Jesús la nostra germana haurà estat conduïda a la casa del Pare. Dona petita i de gran cor, no ha arribat a la meta amb les mans buides, sinó amb les mans plenes de detalls, de servei, d'entrega silenciosa en la quotidianitat. Amb el cor ple dels noms que es van creuar amb ella en vida i que pel seu propi caràcter custodiava en el seu cor. Va fer el bé a tot el qui va poder. Per això les seves germanes avui obren l'Evangeli de les benaurances per dedicar-lo a ella. Feliços els humils, els mansos, els pobres en l'esperit, feliços els que a imatge de Jesús han fet de la seva vida una escola de servei.

La germana Maria, profundament dominicana ha estat una dona predicadora amb la vida. Generant al seu voltant l'hospitalitat de qui sabia com acollir, com treballar perquè les cases fossin unes llars. Va fer grans les coses petites. Va fer allò que tantes dones saben fer i que tant es troba a faltar quan ja no les poden fer.

La saviesa de la quotidianitat, la saviesa del que és amagat, la saviesa de qui no perd la confiança ni la fe en els moments difícils. La saviesa de qui ha gastat la seva vida al servei de Déu i la seva Església. La germana Maria i tantes altres religioses com ella, deixen una empremta en el món que el fa més habitable, més humà i per tant més divinitzat. Els peus a terra, aquests peus que tant quefer li donaven últimament, la mirada al cel ... així ens ha tocat acompanyar a la germana Maria. Que com les amigues del Senyor a Betània, ha servit tantes vegades a les seves germanes, ara pugui seure a la taula del Senyor i rebre l'alegria de la resurrecció.

Nosaltres encara caminem en el temps, però ella ja està en l'eternitat de Déu on no hi ha calendari, on els dies de festa, com l'Anunciació que el 25 d'aquest mes celebrarem i ella esperava celebrar d'una manera tan especial, ja no serà actualitzar la memòria d'un fet passat, sinó gaudir les conseqüències que aquest fet té per els que creiem en l'Encarnació. Per aquest misteri, Déu roman d'alguna manera unit a tot ésser humà. Al costat de Déu no es talla aquest vincle,

aquest cordó umbilical que ens uneix amb el nostre veritable origen i la nostra definitiva meta. Qui ens va crear sense nosaltres, no ens salva sense nosaltres. Compta amb la nostra llibertat i necessita el nostre assentiment com va demanar el de la Mare de Déu. Aquesta Mare que com solem cantar ens ensenya a dir amén. És a dir, ho crec, em comprometo.

Que tots aprenguem a dir amén de veritat, i que cada vegada que pronunciem aquesta petita paraula s'encengui en nosaltres l'esperança que el que creiem s'ha començat a complir i algun dia es complirà del tot. Que es compleixi el nostre desig de plenitud. Que es compleixi el nostre desig de comunió en l'amor de Déu i l'amor als éssers estimats durant el nostre temps a la terra. Que l'amor, més fort que la mort sigui la nostra opció de vida. Viure aprenent a estimar i a ser estimats, en la quotidianitat. Viure per desviure'ns com ens va ensenyar Jesús, com ho van saber fer els sants Domènec i Francesc Coll.

Fra Xabier Gómez

* * * * *

Gna. Rosa *María del Mar* Tella Nomdedeu



Va néixer a Barcelona el dia 26 de setembre de 1944. Els seus pares, en Tomàs i la Leonor van tenir dos fills, un noi i la Rosa. La mare de segones núpcies va tenir un altre noi i una altra noia.

En la seva infància la Rosa va estar interna en el «Centre d'acollida de menors amb problemes de salut» a Puig d'Olena, centre regit per les Germanes Dominiques de l'Anunciata. Allà va conèixer i tractar les germanes i pogué ser que també allà, li sorgiren els primers brots de la seva posterior vocació religiosa i desitjos d'entregar-se al Senyor.

Realment amb el temps maduren les decisions i la seva idea d'ingressar a la Congregació de Dominiques de l'Anunciata, a Vic, es va iniciar el dia 4 de març de 1960. Primerament va realitzar el postulantat i fou admesa al Noviciat. El dia 8 de setembre de 1962, va fer la seva primera professió i el dia 8 de setembre de 1968, la professió perpètua.

La seva activitat apostòlica la va realitzar en les comunitats d'Arenys de Munt, Sant Quirze de Safaja (Puig d'Olena), Viladrau, Sant Feliu de Codines, Begues i Vic Col·legi, on hi fou assignada el dia 15 de setembre de 1999, en aquesta comunitat hi ha estat fins a la mort.

En totes les comunitats ha deixat la petjada d'una entrega total. Fou notòria la seva dedicació i treball a Puig d'Olena, sobre tot amb els petits. Són llargues les històries que es podrien explicar de les seves tasques i atencions de les que n'hi ha molts testimonis.

Va dedicar sempre una especial atenció als nens de preescolar, preferentment els que tenien més dificultats per aprendre o amb necessitats especials; era creativa i no escatimava temps per preparar material tant per l'aprenentatge, com per l'ambientació de les aules. Procurava

mantenir net i ordenat tot el que usava i, ajudava a crear un ambient apropiat, cuidant tots els detalls; pendent de les flors del jardí, dels animallets i de la música ambiental, sobre tot, els dies especials.

La seva dedicació i entrega s'estenia a les famílies i altres persones que acudien a ella o que coneixia que passaven alguna necessitat. Visitava als malalts a casa o a l'hospital.

Molt amant de la natura, tenia cura de les plantes, dels arbres fruiters, regar-los si feia falta i altres detalls. A les comunitats de Viladrau i Vic, va tenir ocasió d'exercir tot tipus de treball de la casa, en el jardí o a l'hort. En el temps de recollir la fruita, elaborava variades conserves que repartia a les comunitats de la Casa Mare i a altres quan era possible. Tenia dots especials per preparar deliciosos menjars, amb els que en dies de festa sorprenia a les germanes, intentant donar gust.

De jove i sobre tot a la comunitat de Viladrau, va demostrar la seva habilitat i destresa per les labors, ganxet i cosir, sempre per utilitat de la comunitat i per ajudar als altres.

Últimament els seus treballs eren per les missions. Fins els últims dies de la seva vida, menguant ja la seva activitat, va seguir elaborant petits treballs de ganxet, cosa que va admirar al personal sanitari que reberen d'ella detalls d'agraïment.

Tota la seva manera de ser i d'actuar es va fer des d'una vida interior que conreava amb lectures, xerrades o homilies que escoltava i comentava amb les germanes. Igualment estudiava amb interès els treballs congregacionals, prenent bona nota del que era més destacat i compartint en les reunions comunitàries. Tenia una especial sensibilitat pel tema de la misericòrdia, la pau, el perdó. Es lamentava davant les injustícies als més dèbils i patia amb ells.

Va viure intensament la preparació i celebració de les seves Noces de plata i or, en el seu moment, participant en les trobades i formació que per tals esdeveniments, ofereix la Congregació. Guardava, per repassar-los posteriorment, els apunts de les xerrades, les dels Exercicis Espirituals i altres temes de formació, que valorava pel que tenien d'ensenyament i record del que havia viscut en diversos moments.

Posava un gran interès en la preparació de la litúrgia i la vivia amb intensitat, buscant cants i músiques apropiats que ajudessin a la pregària. La devoció a Maria i al Pare Coll foren madurant en ella; el rosari i el crucifix l'acompanyaren sempre, especialment en els moments de la malaltia fins al final dels seus dies.

Els últims cinc anys de la seva vida va partir diverses intervencions quirúrgiques cada vegada més fortes i doloroses que l'obligaven a estar hospitalitzada molts dies. Tot ho va afrontar amb valentia, paciència i fent tot el possible per recuperar-se. A partir del mes de gener de 2018 la malaltia s'agreuja de tal manera que no la va poder superar. Les sessions de quimioteràpia i els medicaments pal·liatius anaven minant la seva naturalesa fins que va quedar ingressada a l'hospital on hi va morir.

Els metges i les infermeres quedaren admirats de la dignitat amb què va viure tot el procés de la malaltia. Intentava mantenir l'humor, donava mostres d'agraïment, inclús amb petits detalls. Es digne de mencionar el moment en que, en presència del metge, va expressar de

paraula la seva acceptació a la voluntat de Déu, essent conscient que s'acostava el desenllaç de la seva vida. Aquestes foren les seves paraules: "És molt dur..... ja ho accepto, però costa... Sí, estem en mans de Déu".

El dia 12 d'abril a un quart de tres de la matinada (2,15h.) ens deixava per acudir a l'última cita del Senyor. En Ell, trobaria la vida en plenitud que tant havia desitjat. Els últims moments va ser atesa amb gran tendresa i afecte per les infermeres i la presència de germanes de la comunitat. Dies abans havia rebut la visita de mossèn Joan Jiménez que li va administrar la Unció dels malalts.

Donem gràcies a Déu per la vida de la Gna. Rosa que ho va donar tot fins l'últim moment.

La missa de funeral va tenir lloc el dia 14 d'abril de 2018 a la parròquia de la Mare de Déu del Carme de Vic, per no estar en condicions l'església de la nostra Casa Mare. Va celebrar el Sr. Rector de la Parròquia, mossèn Joan Mir. Hi assistiren les Gnes. del Consell provincial, totes les Gnes. que pogueren de les comunitats de la Casa Mare i de moltes comunitats de la Província, a més dels seus familiars més propers, un bon nombre de professors del col·legi i alguns alumnes. També es feren present un nombre significatiu de persones de Viladrau.

Al finalitzar una professora va expressar poèticament i amb paraules plenes de sentiment i agraïment, el que havia significat la seva vida pel professorat i persones conegudes. *"Avui, un dia especial de primavera, comença a créixer la llavor que tu, Rosa, has plantat en cada un dels nostres cors. La cuidarem i la mimarem com tu ens has ensenyat.*

* * * * *

COMIAT A LA GERMANA ROSA TELLA NOMDEDEU

Avui no és un dia de primavera qualsevol...

Avui, les flors del Jardí del Pare Coll que la Rosa mimava i cuidava amb tanta delicadesa i constància, no s'han acabat d'obrir. De ben segur, que esperen sentir les seves mans com quan treien les males herbes que creixen al seu voltant i sentir l'alegria que experimentaven en contemplar-les...

Avui, el cant dels ocells i del seu "Blanquet" en especial, sona fluixet en el silenci del matí. Segur que escolten amb atenció abans de refilar i poder respondre a les paraules alegres de la Rosa, paraules que sempre tenia a punt per a qualsevol dels animalons que tant li agradaven i que, amb molta il·lusió, presentava als més petits de l'escola.

Avui, als raigs de sol que entren tímidament per les finestres del seu estimat



Parvulari, els falta la força per escalfar als nens i nenes que, enmig de la cridòria i rialles del dia a dia, juguen aliens al descans de la Rosa. Segur que demà tornarà a sortir el sol i sentirem tots l'escalf que la Rosa mostrava de cor, a tants nens i tantes nenes que ha acompanyat amb el seu instint protector i l'estimació generosa.

Avui, el cor de les Germanes, familiars, mestres, professors,

personal de servei, alumnes, famílies, amics, i el de tots els que coneixíem i estimàvem la Rosa, està un xic compungit per la tristesa i el buit que sentim en aquests moments de comiat. Segur que tots, quan avui tanquem els ulls, ens dóna la sensació que sentim les seves paraules i recordem cada moment viscut amb ella, com si al obrir-los haguéssim de tenir-la davant nostre per seguir la conversa que teníem encetada.

Malgrat que avui per a nosaltres no sembli un dels dies de primavera, que tant agradaven a la Rosa, aprenent de la seva alegria, del seu positivisme, de la seva valentia, de la seva força i del seu coratge, transformem-lo en un dia de comiat joiós amb el somriure que ella dedicaria a cada un de nosaltres. I amb aquest somriure, avui Rosa, ens diem adéu, sabent que sempre seràs amb nosaltres, en cada detall del nostre dia a dia, en cada petit record, en cada raó dels nostres cors.

Avui, Rosa, ja descansas amb els que t'has retrobat i tant estimaves. No tot han sigut flors i violes boniques per arribar-hi, però has tingut al costat les persones que t'estimaven i, per sobre de tot, mai t'ha faltat l'acompanyament de teu estimat Pare Coll, amb el que, com a Germana Dominica de l'Anunciata, vas confiar i et va guiar per entregar-te a Déu Pare i respondre a la teva vocació de servei i entrega als altres, en especial pels més febles i necessitats.

Avui, un dia especial de primavera, comença a créixer la llavor que tu, Rosa, has plantat en cada un dels nostres cors. La cuidarem i la mimarem com tu ens has ensenyat.

Volia agrair-vos, a tota la Comunitat, la vostra estimació i la proximitat de sempre, però en especial d'aquests últims temps, en que més que mai m'heu deixat estar a prop de la Rosa, malgrat ella no sempre ho volgués.

Com he escrit, per concloure el comiat que li hem fet, avui creix una llavor que cuidarem i mimarem. Perquè no es quedi només en la paraula, que aquet roser sigui avui el testimoni i record.

Moltes gràcies Germanes!

Una dolça abraçada.

COMUNITAT EDUCATIVA DE L'ESCOLA PARE COLL-FEDAC Vic

* * * * *

GNA. TERESA GUILAÑÁ BAYLINA



La Gna. Teresa Guilañá Baylina va néixer a la població de Súria, província de Barcelona, el 28 de juny de 1914. Els seus pares, Mercè i Ramon, van formar una llar cristiana amb 3 filles, de les quals la Teresa era la més petita. Les tres van anar al col·legi que les Dominiques de l'Anunciata tenien en aquesta població. En contacte amb les nostres germanes va anar descobrint la seva vocació religiosa, ajudada també pel mossèn del poble que l'acompanyà en el procés de descobrir i optar per la vida religiosa.

Decidida a entrar a la Congregació el 1936, i ja amb el permís corresponent, el seu pare li va aconsellar que esperés, per la situació política i l'enfrontament bèl·lic que es vivia al país. Finalitzada la guerra civil, la Teresa continuà amb el desig d'incorporar-se a la Congregació, i el 3 de juliol de 1939 va ingressar al postulantat a Vic. El 21 de gener de 1940 inicià el noviciat, féu la primera professió el 3 d'abril de 1941 i la professió perpètua el 9 d'abril de 1947; ambdues també a la Casa Mare.

Durant un breu període de temps la Gna. Teresa va estar destinada a la comunitat de Juneda, però, afectada de tuberculosi als ulls, el metge li va aconsellar que visqués en una zona elevada. El dia 23 de juliol de 1946 arribava a la comunitat de Puig d'Olena, en un temps en què l'edifici era encara sanatori antituberculós. Amb gran dedicació va col·laborar durant 11 anys, amb altres germanes, a la cura dels malalts residents.

L'any 1955 aquest edifici va passar a ser una Obra social "Casa de família", i la Gna. Teresa es va dedicar a impartir els ensenyaments de Comerç, Secretariat i Primària a les nenes allà acollides. Era molt estricta en el treball escolar i al

menjador exigia molta disciplina, que compaginava amb un gran afecte per totes i cadascuna de les residents. Les nenes l'apreciaven molt, com ho han demostrat al llarg de tots aquests anys amb trucades telefòniques i visites periòdiques. Molt emotiva va ser la celebració del centenari del seu naixement. Un grup d'exalumnes vingué a la casa Mare, la seva última residència aquí a la terra, per demostrar-li el seu record, agraïment, afecte i estima. Totes elles destacaven que sempre estava disposada a escoltar, a ajudar-les i a donar bons consells. La seva rectitud, capacitat d'estimar, d'ensenyar, de respectar... els van inculcar valors que han deixat empremtes en les seves vides i els han ajudat a ser persones íntegres i responsables.

La Gna. Teresa tenia també molt bona relació amb la senyoreta Maria Planas, propietària de Puig d'Olena, a la qual visitava amb freqüència i li feia companyia en les èpoques en què aquesta senyora residia a la casa.

Quan per la seva edat ja no va poder participar en la activitat docent, va seguir col·laborant atenent al telèfon i realitzant altres tasques de la casa.

La Gna. Teresa va romandre a la comunitat de Puig d'Olena gairebé 64 anys. A l'any 2009, a causa de les dificultats de mobilitat produïdes per una caiguda, se la traslladà a la Infermeria de Vic i durant algun temps va poder participar encara en les activitats de la comunitat; posteriorment se l'hagué de desplaçar en cadira de rodes, realitat que li costà força d'acceptar.

La nostra germana era molt treballadora i ho va demostrar tant a Puig d'Olena, on continuava tenint el seu cor, com en la comunitat de la Infermeria, on l'edat i les limitacions físiques van anar posant fre als seus desitjos.

Durant anys, fins i tot amb la vista ja molt afeblida, va seguir fent macramé amb gran destresa.

Al llarg de la seva vida va destacar com a bona religiosa, devota i complidora dels actes comunitaris, en els quals participà mesos abans de morir, malgrat les limitacions que des de fa temps li imposava la disminució visual i auditiva.

Va gaudir sempre de l'afecte dels seus familiars que la visitaven amb freqüència. Darrerament foren la seva neboda i renebodes, a les que ella va correspondre amb afecte, consells i oracions.

La Gna. Teresa va lliurar la seva ànima al Senyor, la matinada del 24 d'abril de 2018, de forma serena i silenciosa; tenia 103 anys d'edat i 77 de vida religiosa. Germana, descansa en pau i prega per cadascuna de les persones que al llarg d'aquests molts anys han anat deixant empremtes en el teu cor i tu en el seu.

Ben segur que la teva llarga vida de lliurament generós al Senyor i als germans ha trobat ja el ressò en el cor de Déu Pare que et farà gaudir de la Vida plena per sempre.



A LA GNA. TERESA DES DEL RECORD

Vas néixer per servir la veu més pura
a prop d'un riu, molt lluny de cap carena
que t'acostés al cel, buscant l'altura
els ulls et van portar a Puig D'Olena.

Aquí vas trobar el cel i el purgatori
i l'afany de donar i el gust de viure,
l'escola i l'hospital i l'oratori
i aquelles flors nascudes del teu riure.

Aquí vas fer-te gran, plantar cabana
i vas sembrar llavors de companyia
i vas saber ser mare i ser germana
i redreçar els plançons i fer de guia.

Aquí has estat mestressa i jardinera
i a tu hem vingut, i ens has tornat a péixer
sopes d'amor i llum de primavera
per fer-nos molts millors i fer-nos créixer.

I ara i aquí, vestit amb llum d'albada,
Se'n va el teu esperit; deixes l'escorça,
i tots els ulls et busquen la mirada:
sabem que des del cel ens donaràs força.

GNA. ROSALIA (ASSUMPCIÓ) PALAU ARBÓS



La Germana Rosalia Palau Arbós, coneguda familiarment com Gna. Assumpció o Gna. Palau, va néixer a Tarrés, província de Lleida, diòcesis de Tarragona, el dia 2 d'octubre de 1924 al si d'una família profundament cristiana i amb una gran amistat amb el que va ser rector del poble en els temps joves de la nostra germana, Mossèn Robinat, que posteriorment també seria rector a la població de Montblanc.

La llar de Josep Palau i Rosa Arbós es va veure beneïda per 7 fills, quatre nois i tres noies. Un dels fills va morir amb 19 anys a la Guerra civil espanyola. Dels tres restants, el més petit va optar pel sacerdoci i de les tres filles, Rosalia i Maria, que eren bessones, van fer opció per la vida religiosa, Rosalia per les Dominiques de l'Anunciata, potser influenciada per Mossèn Robinat, amb el qual va treballar uns anys a Montblanc i que tenia una germana a la nostra Congregació. La Maria, més contemplativa, va triar la clausura consagrant-se al Senyor en el convent de les Germanes Clarisses de Montblanc, actualment en el de Reus.

Rosalia va ingressar a la nostra Congregació el 5 de març de 1947, fent el postulantat i el noviciat a Vic. La primera professió va ser el 8 de setembre 1948, i el 9 de setembre de 1954 la perpètua, ambdues també a la Casa Mare.

El 1948, recent professa, va ser destinada a la comunitat de la Colònia tèxtil de Borgonyà, on va romandre dedicada a l'ensenyament dels infants fins el començament del curs 1969. A continuació va ser enviada a Girona-Nord on va estar fins 1972. El seu nou destí la portà a la comunitat de Canet-Hospital en el que inicia una nova missió. L'activitat a realitzar era molt diferent de les anteriors, ara no hi havia nens per a educar i estimar, com havia estat fins aleshores, se li encomanava l'atenció dels més fràgils físicament i mentalment: la gent gran. A la cura dels residents es va dedicar en cos i ànima desenvolupant, durant 32 anys, totes les seves capacitats en bé de les moltes persones que van passar per la Residència-Hospital de Canet de Mar.

La manca de personal religiós en edat activa i especialitzada per continuar regint l'Obra, així com els canvis produïts en la institució que la dirigia, van aconsellar al tancament d'aquesta comunitat l'any 2004, fet que li va costar bastant assumir a la germana Rosalia. El seu nou destí va ser Barcelona-Elisabets, la casa Provincial, on encara va col·laborar durant uns anys en tasques senzilles que ella feia amb gust, sobretot planxar, parar taula i guarnir-la en els dies de festivitats especials, assecat coberts, ...

En els últims anys d'estada a Elisabets va anar perdent progressivament memòria, però serà una caiguda amb fractura de fèmur, que va requerir una intervenció quirúrgica, la que li va limitar la mobilitat, quedant supeditada a una cadira de rodes. Les atencions que necessitava aconsellaren traslladar-la a la comunitat Infermeria

de Vic, on arribà a final d'agost de 2017 molt limitada de memòria i físicament, però encara amb molta expressivitat i força vital.

Al llarg de la seva vida la nostra germana Palau es va caracteritzar per ser una persona molt activa i emprenedora, això es va posar de manifest en tots els càrrecs i tasques i que va haver d'exercir en els seus molts anys de vida religiosa. Estimava les germanes de la comunitat i buscava i gaudia en la seva companyia; estant sempre disposada a fer els serveis que estaven al seu abast. Agraïda i afectuosa, ens acollia amb alegria i espontaneïtat i no es retreia de donar-te abraçades efusives quan ens veia. Responia sempre amb paraules d'agraïment per qualsevol servei que li prestaves. La paraula GRÀCIES la tenia summament arrelada,

Estimava profundament la seva família i ens parlava d'ells, sentint un afecte especial per la Maria, la seva germana bessona, de la que rebia freqüents trucades de telèfon per interessar-se per la seva salut, fins i tot en els últims mesos va venir diverses vegades a visitar-la a la comunitat de Vic - Infermeria, acompanyada dels seus nebots i de la Germana abadessa. En l'última visita la nostra germana va rebre el sagrament de la Unció dels Malalts i emocionava veure a les dues germanes juntes i els gestos d'afecte que Maria, més conscient que Rosalia, li prodigava.

La mort del seu germà sacerdot, esdevingut fa uns tres anys, no ho va assimilar del tot, ja que es començava a aguditzar la falta de memòria; en molts moments feia referència a Mossèn Delfí, que era el nom que li donava familiarment, com si encara visqués i fos present a la comunitat.

Quan les limitacions de l'edat no li va permetre d'anar de vacances amb la família, els seus nebots i les seves esposes la visitaven a Barcelona i li agradava que la portessin a menjar fora i ells ho feien amb goig per donar-li la satisfacció que canviés una mica d'ambient. Tots els nebots sempre han manifestat per ella un gran afecte. Durant la seva estada a Vic també l'han visitat amb freqüència i telefonat interessant-se pel seu estat de salut.

A més de les qualitats que s'han destacat anteriorment de la nostra germana, es pot afirmar que era una dona piadosa, de conviccions religioses arrelades, fervorosa i profunda en la pregària personal; fins i tot en els últims temps en què ja estava molt limitada mentalment, es dirigia a Déu de forma espontània amb oracions de ple sentit amb les què manifestava el seu amor al Senyor i el seu desig de trobar-se amb Ell. Era molt devota de la Verge i del Pare Coll repetint sovint especialment l'expressió del nostre sant Fundador "al cel, al cel, al cel". També li agradava participar en la celebració de l'Eucaristia, seguir el rés de les Hores, el sant Rosari i altres actes comunitaris.

En els últims mesos va anar perdent pes i se li va detectar un tumor al ventre, amb una evolució molt ràpida i sense possibilitats de millora, que l'ha portat a trobar-se amb el Senyor de forma definitiva, trobada que ella desitjava i expressava des de feia algun temps. Ha fet el pas d'aquest món a la vida eterna a la comunitat de Vic Infermeria el dia 15 de juny de 2018, als 93 anys d'edat i 69 de vida religiosa. Que

el nostre Pare Déu la tingui ja en la seva Glòria i des del cel intercedeixi per les necessitats dels seus familiars, de les germanes de la seva comunitat i de la Congregació.

* * * * *

GNA. MARIA XIVILLÉ PLANAS



La Gna. MARIA XIVILLÉ PLANAS va néixer a Cabrils, província de Barcelona, el 13 d'agost de 1931, els seus pares Rafel i Joana van tenir quatre fills, un noi, que va morir sent nen, i tres filles: Maria, Montserrat i Rosa, Maria era la més gran. El pare era recader i els ingressos que aportava a la llar eren insegurs, la mare treballava en una fàbrica tèxtil de la zona en la qual, finalitzada l'escolarització, va treballar uns anys la nostra germana Maria. El seu treball aportava una bona ajuda econòmica al nucli

familiar.

El contacte amb les germanes, especialment amb la Gna. Rosa Aymerich, dominica de l'Anunciata molt estimada a la població de Cabrils, va despertar en Maria la vocació religiosa, decisió que els pares no van acceptar de bon grat, ja que era la més gran de les filles, les altres dues eren molt petites, i també la seva marxa repercutia negativament en els ingressos econòmics de la família. Però ella decidida a seguir la vocació religiosa i sent major d'edat, el dia 13 de març de 1955 iniciava elulantat a la comunitat de Barcelona-Sant Andreu; el 14 de setembre d'aquest mateix any començà el noviciat a la nostra casa Mare de Vic, on va fer la seva primera professió el 14 de setembre de 1956 i la professió perpètua el 7 de setembre de 1962.

Al llarg de la seva vida religiosa la germana Maria va estar destinada a les comunitats de l'Ametlla de Merola, Barcelona - Sant Andreu, Barcelona-Horta, Anglès, Santa Coloma de Gramenet, Girona-Pont Major, Sant Feliu de Codines, Cabrils, Barcelona-Amílcar; fou destinada a diverses d'elles en més d'una ocasió, com és el cas de Sant Feliu de Codines, comunitat i col·legi pel qual sentia una predilecció especial, tant per la seva dedicació a l'ensenyament com pels llaços d'amistat que es van forjar en aquests anys i que s'han mantingut fins al final de la seva vida. De caràcter afectuós gaudia ensenyant i estimava molt l'alumnat que li assignaven, generalment d'educació infantil i cursos de primària.

Retirada ja de l'activitat educativa, el 24 d'abril de 2013 s'incorporà a la comunitat de Vic- Residència, degut sobretot al seu delicat estat de salut,

però això no li impedia participar en els actes comunitaris que ella tant apreciava, assistint als mateixos pròpiament fins al final dels seus dies. Sentia un afecte i devoció especial pel Pare Coll, el nostre sant Fundador.

A cadascuna de les comunitats on va residir col·laborà activament en les funcions comunitàries, exercint càrrecs diversos, posant els seus dons al servei de les germanes i del col·legi.

Era persona complidora i de bon tracte que li agradava manifestar l'afecte i també ser corresposta per les germanes amb les que convivia i persones que tractava. Sempre parlava de les seves connovícies amb molta estima i recordava anècdotes viscudes.

Gaudia molt amb una bona conversa i també amb un bon àpat. Era primmirada en el seu aspecte i una mica presumida, procurant donar una imatge pulcra i acurada.

A nivell familiar sentia un afecte especial per les seves dues germanes: Montserrat i Rosa. En els últims anys, en què ja no podia traslladar-se a Cabrils per passar amb elles les seves vacances, aquestes la visitaven amb freqüència i, mentre es va poder desplaçar, la portaven a dinar i fer una passejada i la nostra germana Maria se sentia feliç de la seva visita i de sortir amb elles una estona i poder trencar la rutina de cada dia. Últimament els passejos i els àpats fora de casa ja no eren possibles, però les visites van seguir amb assiduitat i els detalls d'estimació i d'afecte van continuar. També les seves germanes van ser un gran suport acompanyant-la en les diverses malalties que va patir, algunes d'elles molt greus.

La vida per a la nostra germana Maria no va ser un camí de roses; el dolor i la malaltia se li van fer presents en diverses ocasions sent molt rellevants l'operació d'un tumor al cap que li va deixar una sèrie de seqüeles que ella va superar amb gran constància i esforç; la intervenció quirúrgica del cor amb la implantació de vàlvules, que va limitar les seves possibilitats físiques i, fa uns mesos, dues operacions consecutives de ventre de les quals es recuperà parcialment. Tots aquests moments de patiment físic i psicològic van afectar el seu estat d'ànim i la relació que establia amb els altres. Ella era conscient de les seves limitacions, però li costava fer-se a la idea que no hi havia solució als seus mals, això li provocava un major sofriment.

La matinada del dia 3 de setembre la ingressàvem d'urgències a l'Hospital General de Vic on van diagnosticar-li un atac massiu de cor. Aquest mateix dia, a les 11 de la nit, després de lluitar amb afany per la vida, lliurava la seva ànima a Déu el seu Creador. Tenia 87 anys d'edat i 62 de vida religiosa. Desitgem que el Senyor l'hagi acollit en el seu Regne i li doni la Vida plena i feliç que perdura per sempre.

* * * * *

FAMILIARS DE GERMANES DE LA PROVÍNCIA

- ♦ Mare de la Gna. Nguyễn Thị Ánh Nguyệt (Teresa), de la Comunitat de Quezon City – Filipines.
- ♦ Germà de la Gna. Cándida Hosta Casajuana, de la comunitat d'Elisabets - Barcelona
- ♦ Cunyada de la Gna. Marina Freixa Suñer, de la comunitat de Vic- Residència
- ♦ Germà de la Gna. Soledad Tello Arroyo, de la comunitat de Navarcles
- ♦ Germà de la Gna. Purificación Suárez, de la comunitat de Sant Feliu de Codines
- ♦ Germà de la Gna. Maria Rosell Jover, de la comunitat de Lleida.
- ♦ Germana i cunyades de la Gna. Pilar Casadevall Puig, de la comunitat de Sùria
- ♦ Nebot de la Gna. Josefa Carrasco Medina, de la comunitat d'Elisabets- Barcelona
- ♦ Germà de la Gna. Huỳnh Thị Hoàng Trâm (Maria) de la comunitat de Calamba- Filipines.
- ♦ Germà de la Gna. Anna M. Mateo Palou, de la comunitat de Navarcles.
- ♦ De la Gna. Mercè Artigas Llagostera, de la comunitat de Navarcles, han mort dos germans.
- ♦ Germà de la Gna. Piedad Gil, de la comunitat de Girona.
- ♦ Neboda de la Gna. Carme Puig, de la comunitat de Vic - Residència
- ♦ Germana de la Gna. Núria Porta, que estava de permís per tal de tenir-ne cura.
- ♦ Àvia de la Gna. Phu, de la comunitat de Sant Carlos – City – Filipines
- ♦ Neboda de les Gnes. Mercè i Esperanza Muntades de les comunitats de Vic – Residència i Puig d'Olena.

Fragment d'Anem

*Ja hi he navegat prou
per les mars de la terra
de golfos de neguit,
d'onades de tristesa.
Barqueta mia, anem,
anem's-en, barca meva,
cap a la mar del cel,
avui que està serena.*

Jacint Verdaguer





DESTINS



INFORMACIONS

GERMANES	DE LA COMUNITAT	A LA COMUNITAT
Milagrosa Palomo	San Carlos City	Noviciat – Calamba City
Đỗ Thị Diễm Ly	Noviciat – Calamba City	San Carlos City
<i>Lương Thị Minh Phú</i>	Quezon City - Cubao	San Carlos City
M. Natividad Martínez de C.	La Granja - Casa general	San Carlos City
Núria Porta Aixalà	Barcelona - Elisabets	Vic- Residència
Benita Cartujo Ibáñez	Gombrèn	Barcelona - Elisabets
Beneta Amor Suñer	Barcelona - Elisabets	Gombrèn

NOMENAMENT

La Gna M. Natividad Martínez de Castro ha estat nomenada Priora de la comunitat de Sant Carlos - City

VIETNAM

►Tenim una bona notícia: La Congregació de Dominiques de l'Anunciata ha estat reconeguda per l'Església de Vietnam

►El dia 3 de novembre, les dues postulants de la comunitat de Ho Chi Minh començaran l'etapa del noviciat a Calamba – Filipines-





COLLABORACIONS

ACOLLIDA II

Del 3 al 5 de maig de 2018 vàrem tenir la formació de l'Acollida II a la casa Mare de Vic. En aquesta formació hi van participar 34 mestres de les nostres escoles.

El dijous, la Núria Almansa, mestra de FEDAC Sant. Andreu, ens va ajudar a aprofundir en:

► Itinerari dominicà: Sant Domènec, Sant Francesc Coll, i un cristià avui.



► P. Coll: Itinerari, Projecte i espiritualitat. La resposta del P. Coll a les realitats del seu temps.

► L'Espiritualitat dominicana: una espiritualitat encarnada.

A la tarda, acompanyats de la Gna. Carme Vilardell vàrem poder visitar els Museus. La Germana ens va fer una agradable i detallada explicació de tot el que hi ha en el museu.

El divendres i el dissabte ens va acompanyar en Rubèn Garcia, avui ja és sacerdot. El qual va portar la reflexió dels temes:

► *Dimensió Antropològica (Creixement personal). Maduresa Personal.*

► *Dimensió social i solidària (Maduresa relacional i de compromís) Alteritat – Fraternitat / Ciutadà compromès / Solidaritat.*

► *Dimensió Transcendent (Creixement espiritual).*



Després de dinar vàrem poder gaudir de la ruta Pare Coll a Vic. Preparat per en Jordi Civit i la Gna Rosa Alsina. Consisteix en una ruta fotogràfica pels llocs on el Pare Coll va deixar la seva empremta a la ciutat de Vic.

El dissabte vàrem acabar la trobada compartint l'Eucaristia.

ACOLLIDA III

Els dies 5 al 7 d'abril, vàrem tenir la formació **d'ACOLLIDA III**. Aquesta formació forma part de l'itinerari de l'educador/a FEDAC al llarg de la seva vida professional. Quan un educador/a entra a formar part de la FEDAC (Fundació Educativa Dominiques Anunciata Pare Col), sap que un dels compromisos és el de participar en la formació institucional. Aquesta consta d'un recorregut de quatre anys.

ACOLLIDA III correspon al tercer moment d'aquesta formació, és una oportunitat per aprofundir i fer una síntesi dels temes tractats en les anteriors trobades:

- ▶ L'espiritualitat dominicana; Educar «en» y «per a» la Veritat
- ▶ Projecte marc d'evangelització FEDAC
- ▶ La pregària segons el P. Coll
- ▶ Lectio Divina: DÉU ET PARLA
- ▶ El P. Coll: Un home del seu temps, un home de Déu. Fundador.
- ▶ Visita a Gombren.

Aquest recorregut acaba amb la realització d'un projecte personal i un compromís com a mestre FEDAC. Els formadors foren en Jordi Civit, Gna Rosa Alsina, Siro López i Modest Jou.

Hi van participar 27 mestres. Vàrem acabar aquesta formació celebrant l'eucaristia, presidida per Fray Xavier Gómez O.P. Un gest simbòlic va donar per acabat el procés: plantar un arbre al jardí de Vic com a símbol del nostre creixement durant aquest temps de formació i del que volem seguir creixent en la nostra vida personal y professional.



UN DIA A L'ESCOLA DE GIRONELLA

El dia 23 de març vam participar en la festa de l'Anunciata, al col·legi de Gironella, on vam explicar la nostra vivència com Germanes Dominiques de l'Anunciata. Vam estar tot el dia a l'escola, passant pels diversos cursos que hi ha al centre, des dels més petits fins als més grans.

Quan vam arribar a l'escola ja ens estaven esperant amb molta il·lusió, ja que molts d'ells no han viscut ni han tingut cap contacte amb les Germanes.

Vàrem començar amb els nens d'Educació infantil; ells ens miraven amb ulls de sorpresa, innocència i al mateix temps de sorpresa. Els vàrem preguntar què feien allà i què estaven celebrant. La nostra sorpresa va ser que de seguida ens van contestar que celebràvem la festa de l'Anunciata. S'inicià un petit diàleg amb ells, donant resposta a les preguntes que ens feien. Una cosa important per a ells, de la festa, era que havien de menjar xocolata amb coca i participar a la tómbola.

Amb els següents cursos ja aprofundírem més. Vam començar

explicant-los-hi de la comunitat on veníem i a què ens dediquem. Van ser moltes les preguntes que ens van fer i d'aquí va sorgir un diàleg profund i al mateix temps enriquidor. Van ser moments d'emoció en conèixer la nostra manera de viure, de treballar, i les nostres missions a diferents parts del món... Les seves mirades eren de sorpresa i d'admiració, per tot el que estem fent en el dia a dia. Una de les noies, quan vam acabar de parlar i de passar el vídeo «UN DIA D'UNA GERMANA DOMINICA DE L'ANUNCIATA», es va quedar tant impressionada que ens va dir: jo vull ser Dominica de l'Anunciata.

Com a conclusió de la jornada, vàrem participar de la tómbola, menjar amb ells xocolata amb coca, jugar i ballar. El mig dia vam col·laborar en el servei al menjador dels alumnes i després compartírem el dinar amb els professors. Va ser un dia molt alegre, festiu i fratern.

Agraïm als professors de Gironella la invitació a compartir amb ells la nostra experiència vocacional

Gnes. Cristine i Mari.



Dialogant amb els més petits, donant resposta als seus interrogants.

Agraïm als professors de Gironella la invitació de compartir amb ells la nostra experiència vocacional.



TROBADA DE PJV FAMÍLIA DOMINICANA

Més de 200 nois i noies dels diferents col·legis de la Família Dominicana de tot Espanya -de les diferents Fundacions, Equips de Titularitat i Centres de les Congregacions- acompanyats de professors/es i monitors/es, van participar els dies 13, 14 i 15 d'abril, en la II Trobada Nacional de Joves dels Centres Educatius de la Família Dominicana, organitzat per l'Equip Permanent de Pastoral Juvenil dels dominics i dominiques d'Espanya, sota el nom **«Descobreix-te en Blanc i Negre»**.

Fa dos anys, al 2016, Jubileu del VIII l'Orde de Predicadors es va celebrar aquesta trobada que van gaudir i van festiar, a conèixer més la sant Domènec de per ser l'origen de totes

Aquest any es va voler nova trobada en la que experiències, valors, amistat. Plantejat com una oportunitat perquè els més joves aprofundeixin en la seva fe, en el coneixement personal, en el carisma dominicà, i poguessin conèixer a altres joves de la seva edat que viuen experiències similars, el Col·legi Santa Caterina de Sena de Madrid, cedit per la Fundació



amb motiu de la celebració del Centenari del naixement de va organitzar per primera nacional de joves a Madrid, en aprendre, en un ambient lúdic i Família Dominicana i la figura de Guzmán, vincle comú a tots ells les institucions dominicanes.

repetir l'experiència i oferir una han pogut compartir junts aprenentatge, vivències, rialles i



Educativa Francisco Coll, els va acollir amb alegria, i va contemplar les dinàmiques, jocs, celebracions, oracions i la convivència de tot un cap de setmana que va concloure amb la celebració de l'Eucaristia.



Hi eren presents alumnes d'aquesta Fundació Educativa Francesc Coll -FEFC-, de la Fundació Educativa Santo Domingo -FESD-, de la Fundació Educativa Dominiques de l'Anunciata Pare Coll a Catalunya -FEDAC-, de la Fundació Educativa Dominiques de l'Ensenyament -FEDE-, de l'Equip de Titularitat de les escoles de les Dominiques Missioneres de la Sagrada Família -DMSF- i dels centres de la Congregació de Sant Domènec de Granada -CSD-. Ha estat una experiència per celebrar, gaudir, conèixer i compartir entre ells la seva fe i el seu vincle dominicà, coneixent més de la figura de sant Domènec de Guzmán, i coneixent-se i descobrint **«en blanc i negre»**.



TROBADA GRUPS CREC

El dia 5 de novembre de 2017 vàrem tenir la primera trobada dels GRUPS CREC a FEDAC MANRESA. Hi van participar 140 alumnes, 45 preanimadors/es i animadores, i 15 mestres, en total 200 persones. Al llarg del dia vàrem treballar a través del joc i la reflexió el lema:

Jo t'ajudo a arribar més lluny!

Per mitjà d'una visualització a l'entorn del text de Mc 3, 13-19 es va fer una reflexió i pregària.

Elecció dels Dotze

«Jesús pujà a la muntanya, va cridar els qui va voler, i ells anaren cap a Jesús. En designà dotze, als quals donà el nom d'apòstols, perquè estiguessin amb ell i per enviar-los a predicar, amb poder de treure dimonis. Els dotze que va designar són aquests: Simó, a qui donà el nom de Pere; Jaume, fill de Zebedeu, i Joan, germà de Jaume, als quals donà el nom de Boanerges, que vol dir «fills del tro»; Andreu, Felip, Bartomeu, Mateu, Tomàs, Jaume, fill d'Alfeu, Tadeu, Simó el Zelós i Judes Iscariot, el qui el va traïr».

*Jesús els crida PEL SEU NOM i els proposa un programa de vida. Ells accepten. Imagina't l'escena... Jesús crida als apòstols, deixebles, els amics de Jesús i els parla. Possiblement els pregunta si volen formar part del seu projecte: Acostar-se a la gent que necessita companyia, ajuda, ser escoltada, ser guarida... També a la gent que necessita ser estimada, valorada... **ELS CONVIDA A SER PROTAGONISTES PER A CONSTRUIR UN MÓN MILLOR MALGRAT LES DIFICULTATS! TOTS JUNTS, TOTS A UNA!***

Imagina't que Jesús et crida pel teu nom... Tu t'hi acostes, ell t'explica el seu projecte. Què li respos tu?

L'escoltaries? Marxaries? Li faries preguntes? T'animaries a seguir-lo? Imagina per un moment la situació... què faries?

POTSER AVUI JESUS NO ENS CRIDA DE MANERA TAN DIRECTA COM ALS DEIXEBLES... HO FA A TRAVÉS D'ALTRES PERSONES... AL PARE COLL UN SENYOR LI VA DIR «TU COLL HAS DE FER-TE DOMINIC». CAL ESTAR ATENTS, ESCOLTAR...

AVUI TOTS ESTEU CRIDATS... ESTEU AQUÍ PER PARLAR D'ELL I AMB ELL... PERQUÈ TAMBÉ FORMI PART DE LA NOSTRA VIDA... LA SEVA CRIDA EXIGEIX UNA RESPOSTA AGOSARADA... UN DIR SÍ! CREURE QUE TOTS JUNTS PODEM FER UN MÓN MILLOR...

PENSEU... I EN EL VOSTRE COR DECIDIU QUINA RESPOSTA LI VOLEU DONAR A JESÚS... ARA MATEIX... EN AQUEST INSTANT...



Grups CREC Súria



Els grups CREC són grups de joves monitors per a nens i adolescents. L'objectiu principal d'aquests grups, que es duen a terme regularment i de manera generalitzada a les escoles FEDAC, és aprofundir en els valors cristians, potenciar actituds de solidaritat i altruisme, utilitzar el diàleg com a eina amb un sentit crític i treballar de manera especial el valor de l'amistat. Seguint la màxima del Pare Coll «Un foc encén un altre foc», els preanimadors/es i monitors/es posen el seu temps i el seu esforç en la planificació de les activitats i en la reflexió que aportaran les seves sessions als nens i adolescents.

Tot això, per dotar de sentit, transcendència i fraternitat la vida dels alumnes i alhora les seves pròpies vides. Enguany, el lema d'aquesta segona trobada va ser «Creem ponts, establim vincles» on els alumnes, a partir d'activitats i jocs creats pels monitors, van poder reflexionar i viure valors evangèlics com la cooperació, el treball en equip, la resiliència, la paciència, l'autoestima, la mirada profunda a l'altre i la celebració de les diferències. Per altra banda, es va fer una visita turística amb les mares i els pares dels alumnes pels llocs emblemàtics del barri vell de Súria.

A la jornada van assistir 172 alumnes de primària i secundària, 75 animadors/es, preanimadors/es i mestres, i per primera vegada es va obrir la trobada als pares i mares dels alumnes dels Grups CREC.

Hi van participar 20 persones. En total vàrem ser 247 assistents. Va ser una jornada lúdica i festiva, en la que es va poder gaudir d'una pregària comunitària que connectava tot el viscut a les activitats amb un moment d'interioritat i d'escolta d'un mateix.

Finalment, vam poder dinar tots plegats i gaudir d'un concert de música del grup Amor-de l'escola FEDAC de Manresa, alguns dels integrants també exalumnes de FEDAC.

Verónica Castillo



ATURA'T

Durant els dies 28 febrer 1 i 2 de març, a Gombren, h tingut lloc la formació d'ATURA'T II destinat als mestres que l'any passat van participar a l'ATURA'T I.

Aquestes són algunes de les valoracions que han fet arribar els professors.

M'ha agradat molt el fil conductor, la paràbola del samarità m'ha ajudat a entendre l'objectiu de l'aturada. Fer-la meva, interioritzar-la per poder posar-la en pràctica.

Replantejar-se coses internament, deixar que textos, músiques, imatges i testimonis dels companys i germanes remoguin les consciències i cors ajuda a visionar el que un vol fer i tenir la fortalesa de fer-ho.

La lluita per avançar és constant i quotidiana i aquests moments d'interioritat donen eines per fer un salt més enèrgic.

Fa falta un altre Atura't, és bo per l'enriquiment personal i de relació amb altres membres que formem part de la mateixa comunitat i que desconeixia totalment. M'he adonat que formo part d'una comunitat diversa però amb uns mateixos valors.

Valoro la oportunitat que ofereix FEDAC per poder gaudir d'aquests moments. Valoro la capacitat de compassió/empatia que demostren les persones que ho preparen.

L'anàlisi i la nova mirada cap a paraules com compassió o misericòrdia ha obert un ventall de possibilitats que tots tenim dins nostre però que sovint estan adormides.



A l'escola FEDAC - PONT MAJOR de Girona recullen 212 kg de taps de plàstic per a la investigació de l'atròfia muscular espinal

Els alumnes de FEDAC-Pont Major han dut a terme una recollida massiva de taps de plàstic durant aquest curs en el marc del projecte ApS (Aprenentatge-Servei).

La campanya «Recollida de taps solidaris» és en benefici de l'Hospital Sant Joan de Déu, i celebra la seva cloenda dilluns 18 de juny.

Els alumnes d'infantil i primària de la Fundació Escoles Dominiques de l'Anunciata Pare Coll (FEDAC) - Pont Major, de Girona, han aconseguit recollir



212,137 kg de taps de plàstic per a la investigació de l'atròfia muscular espinal. La iniciativa que porta per nom «Recollida de taps solidaris» és en benefici de l'Hospital Sant Joan de Déu, que investiga aquesta malaltia neuromuscular.

Durant la jornada del dilluns 18 de juny es va celebrar al pati de l'escola la cloenda d'aquesta campanya, amb la participació d'una família afectada per la malaltia i impulsora de la iniciativa «Junts contra l'AME». Durant aquest acte que es va dur a terme, un membre de la família afectada va venir a buscar els taps que havien recollit massivament els estudiants i va dedicar unes paraules als assistents per explicar quina és la finalitat del recapte. La iniciativa «Junts contra l'AME» té com a objectiu millorar la vida de les persones que pateixen atròfia muscular espinal i és per aquest motiu que es busca invertir més a fons per investigar la malaltia.

Els alumnes de FEDAC-Pont Major van treballar en equip durant tot el curs per fer la tria de taps. En van estar determinant les característiques (com poden ser el color, la grandària o bé la duresa dels mateixos) i els van emmagatzemar en garrafes que es van portar al pati del centre escolar durant la cloenda d'aquest

projecte solidari. Un cop finalitzada la campanya, van pesar les garrafes i van fet el recompte, del qual van sortir 212 quilos de taps de plàstic.

D'aquesta manera, els nens i nenes de l'escola van poder posar en pràctica els valors propis del projecte Aprenentatge i Servei (ApS) dins del qual s'engloba la campanya. Alguns d'aquests valors treballats han estat la consciència o bé la col·laboració social, a més d'altres objectius més propis del currículum educatiu establert.

Coordinadores APS - FEDAC Pont Major



ACTE DE RECONeixEMENT A LA TRAJECTÒRIA PROFESSIONAL

Reflexions d'una recent jubilada

El passat dia 6 de setembre va tenir lloc l'acte d'agraïment a la trajectòria professional dels educadors de les nostres escoles FEDAC que s'han jubilat durant aquest curs 2017-2018.

Buscant com podia començar aquest recull de pensaments vaig cercar, al diccionari de la llengua catalana, la definició de mestre i deia això.

- Persona que ensenya un art o un ofici o bé té el títol per a fer-ho.
- Persona de qui hom és deixeble.
- Persona amb prou coneixements d'un art, una ciència, etc. per a ésser pres com a model.



Em quedo amb la paraula **model**. Crec que un mestre és la persona que, a més a més, d'acompanyar a «aprendre a fer», sobretot, acompanya a «aprendre a ser». I, el més important: n'és model.

Nens i nenes fan un llarg recorregut al nostre costat. Aquest camí és ple de moments de complicitat, on els continguts més importants són aquells que els ajuden a entendre quin ha de ser el seu paper a la societat on els toca viure. Quan empatitzem amb el que ho està passant malament i busquem solucions per capgirar la situació, ens

estem ajudant, ells i nosaltres, a aprendre a ser, a conïure, a fer un món millor.

És important treballar les emocions i valors, tot i que no és un aprenentatge

unidireccional ni vertical. Només s'interioritzen si tenim un model que no fa grans dissertacions sinó que actua amb coherència, que dóna exemple. Si volem que les persones que ajudem a créixer aprenguin a ser, hem de ser testimonis, amb la nostra actuació. Per a nosaltres el ser és molt més important que el tenir. La nostra actuació ha de ser coherent:

- » Faig el que dic i, per això, et puc demanar que tu facis el mateix.
- » Reconec quan m'he equivocat, rectifico i aprenc del meu error. No sóc infal·lible.
- » Investigo, em documento quan tinc dubtes, vull aprendre.
- » Quan dic, «m'apassionen els reptes» ho demostro superant els que trobo. N'he superat amb els alumnes, seguint el fil de les seves inquietuds, de les seves ganes de descobrir, hem arribat lluny i hem après junts.

Siguem creatius, no perdem mai la creativitat, és el motor que empeny a trobar solucions, Deixem-los experimentar, acompanyem-los en les seves descobertes, orientem-los, ajudem-los a planificar, a observar, a reestructurar...però mai oblidem que els creadors són ells i que necessiten moure's, comentar, veure que fan els altres, fer i desfer... L'ordre dins el desordre fa l'aula viva.

Tot això, ho he fet, com tots vosaltres, i descobert al llarg dels anys que he acompanyat nens i nenes en el seu creixement. Són els meus moments d'escola:

- » *Aquells moments que volen que els sentiments i emocions esdevinguin paraules i és difícil trobar-les si no ets poeta.*
- » *Com explicar aquells moments màgics on la comunicació entre mestra i l'alumne és total. Moments lligats a aquella mirada clara, neta, que en un instant de pèrdua et dona ànim i et diu que junts superarem tristeses o aquella plena de rialles quan la vida et fa regals que t'omplen de joia.*
- » *Aquella abraçada de bon dia que t'omple d'energia i et fa encarar la jornada amb una nova vitalitat que, potser, ni sabies que tenies.*
- » *Aquell somriure sincer, confiat, que trenca recels i apropa realitats.*
- » *Aquella mà que busca la teva en moments de confusió.*
- » *Aquells límits que cal marcar per aprendre a ser.*
- » *Aquells moments de complicitat.*
- » *Aquelles llàgrimes eixugades amb tendresa.*
- » *Aquelles ferides internes que costen més de curar que els genolls pelats.*
- » *Aquells desitjos compartits.*
- » *Aquells ulls que s'il·luminen, passats els anys, quan quasi no els reconeixes i et saluden pel carrer.*
- » *L'orgull compartit quan els veus convertits en pares i mares.*

Tants moments que ja resten escrits en les pàgines de les històries que nens i nenes (sempre seran nens i nenes) han anat redactant.

I, l'escola, segona casa, els companys i companyes, segona família, les germanes, quantes germanes hi han passat. Totes hi han deixat empremta però mai, mai oblidaré el «Bon dia, preciosa» acompanyat d'un contagiós i ampli somriure de la nostra Pilar «petita».

Avui, voldria ser poeta per expressar en paraules els meus sentiments però no ho sóc. En Miquel Martí i Pol me les deixa.

«Del fons dels ulls ens puja fins a rompre's
en mareas de llum la melangia.

Lànguidament mirem per la finestra
del buit del temps.

Què hi ha rere les dunes?
Mirall de vents, la tarda s'interroga per cada escletxa del

Comença,
lenta, distant, no prou precisa encara, la nova melodia.»

Miquel Martí i Pol - **Primer llibre de Bloomsbury**



I, aquesta melodia no l'escriurem sols. Hem acabat una etapa però tenim davant una partitura on hi escriurem les notes que configuraran el nostre futur. Ens hi ajudaran els que seguiran fent camí al nostre costat. Tenim experiència i vitalitat. Sí, encara som vitals i podem obrir portes i finestres a nous sabers que, fins ara, es mantenen latents perquè no era el moment d'obrir-les de bat a bat. Teníem altres prioritats però ara, tot és possible. Cada nova experiència serà una nota de la nova melodia que comencem a escriure. Hi ha tantes coses per aprendre... És el nostre moment per fer-ho. Ànim i endavant!

Carme Llover –

Mestra FEDAC - Anglès



Irene Rigau

Exconsellera d'ensenyament

«... diuen que l'escola va a remolc de la societat, però l'escola ha de ser millor que la societat, perquè els alumnes han de ser capaços de canviar-la».

La Gna. Montserrat Font, presidenta del Patronat FEDAC, en el moment de lliurar el record a la Gna. Eulàlia Vivet.

